İdeolojik gücü
maddi güce
dönüştürelim!

Devrimci savaşım
devrimci özveri üstüne
yükselir!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Yıl: 7, Sayı 131
23 Haziran 1980

KARŞI-DEVRİMİN SALDIRISINI BOŞA ÇIKARACAĞIZ

Çorum olayları ve tüm yurttaki benzer olaylar karşı-devrimin saldırısıdır. Ama bunlar aynı zamanda devrimci güçlerin yenilmiş olmadığının, savaşın sürdüğünün de güçlü bir göstergesidir. Faşist saldırganlar meydanı boş bulmamışlardır. Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi, "hesaplaşma bitmedi, savaş sürüyor!" Karşı-devrimin saldırısını boşa çıkaracağız!

29 Mayıs gecesi faşistler Çorum'da "terör fırtınası" estirdiler. 7 kişi öldürüldü, 100'e yakın işyeri yakıldı, yıkıldı. Yağmalanan yerler onarıldıktan sonra yeniden yağmalandı. Askeri birlikler kente girdi. Olayların yoğunlaştığı Milönü mahallesinde, kentin çeşitli yerlerinde ve çevredeki 43 köyde barikatlar kuruldu. Çorum semt semt, köy köy ikiye bölündü.

Çorum olayları, faşist Gün Sazak'ın öldürülmesinden sonra tüm Türkiye'de yükseltilen karşı-devrim dalgasının önemli bir halkasıdır. Sazak'ın öldürülmesini fırsat bilen karşı-devrim güçleri, faşist MHP'yi, onun kiralık katillerini ülke çapında halkımızın üstüne saldı. Sivas'ta, Konya'da, Merzifon'da sokağa çıkma yasağı ilân edilirken, pekçok ilde evler, dükkânlar saldırıya uğradı, faşist cinayetler hızlandırıldı. İçişleri Bakanı Orhan Eren, "MHP Genel Başkan yardımcısı Gün Sazak'ın katillerinin bulunmasına kadar güvenlik kuvvetlerinin Türkiye çapındaki alarm halinin süreceğini" söyledi.

İşçinin Sesi, nasıl geçerse geçsin 1 Mayıs 1980'in toplumsal yaşamda çok önemli bir dönemeç olacağını yazmıştı. Bunun doğruluğu her geçen gün kanıtlanıyor. İşçi sınıfımız 1 Mayıs'ta birleşik gücünü düşmana gösteremedi. Bundan cesaret alan burjuvazi bastırıyor. Ülkede biriken patlayıcı maddeden o da yararlanmaya bakıyor. Her kıvılcımı karşı-devrime kanalize etmeye çalışıyor. Gün Sazak'ın öldürülmesinin ardından faşist çetelerin halka saldırtılması böyle bir çabadır. Bir yandan faşist terörle halkı yıldırmaya çalışırken, bir yandan da yetersiz kalan, *eli titreyen* vali, emniyet müdürü v.b.'lerini değiştiriyorlar. Burjuvazi daha yetkin bir mekanizma kurmaya çalışıyor, devletini faşistleştirmeye hız veriyor.

Durum böyleyken Ecevit, "devletin aczi"nden yakınıyor. "Devlet gereken etkinliği derhal göstermezse, Türkiye'nin hızla çok karanlık günlere sürüklenmesini önlemek bakımından zaman geçmiş olabilir" diyor. Bu, faşizmin elini güçlendirecek bir kafa karıştırmaktan başka birşey değildir.

Oportünistler ise, yükselen karşı-devrimci dalgaya karşı militan çıkışları, direnişleri provokasyon diye damgalamayı sürdürüyorlar. "Devrimci durum yok, faşist tırmanış var" diyerek yığınlara "herşey bitmiştir" psikolojisini, yılgınlığı aşılıyorlar.

Çorum olayları ve tüm yurttaki benzer olaylar karşı-devrimin saldırısıdır. Ama bunlar aynı zamanda devrimci güçlerin yenilmiş olmadığının, savaşın sürdüğünün de güçlü bir göstergesidir. Faşist saldırganlar meydanı boş bulmamışlardır. Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi, "hesaplaşma bitmedi, savaş sürüyor!" Karşı-devrimin saldırısını boşa çıkaracağız.

Yaz Taarruzu Özel Sayısı

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Zeynep Arbat (Yardımcı Redaktör)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Girneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayla Antepli,
Ayşe Güvener, Hatice Dağlı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1. England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,

TKP'nin Leninci güçlerinin 4 yıldır düzenledikleri Yaz Taarruzu Avrupa'da 3. haftasını doldurdu. Türkiye'de 1 Temmuz'da başlıyor.

Geçtiğimiz 3 haftanın sonuçları çok sevindiricidir. Bu 3 haftada taarruza katılım sayısı geçen yılın 7. haftasındaki sayıya ulaştı. Katılan sempatizan sayısı 2 katı daha fazla. Ve de hedefin önünde gidiyor. Ama bunlar gevşemek için neden değildir. Önümüzde Türkiye'de 10, Avrupa'da daha 7 haftalık uzun bir maraton var. Komünist inatçılığıyla görevlere sarılalım.

Hatırlarsanız, menşevikler bir ara bizi Barzanicilikle suçlamışlar ve taktiklerimizi (henüz tanışmadığımız) Dr. İsmet Şerif Vanlı'dan aldığımızı söylemişlerdi. Eskilerin deyimiyle bu "hezeyanları" birkaç sayı önce yanıtlamış ve sorunun Kürt hareketini ilgilendiren yönünü de isterlerse Kürt komünistleri ve devrimci demokratları yanıtlar demiştik. Gazetemiz baskıya girdiği sırada Dr. İsmet Şerif Vanlı'dan yayınlanması ricasıyla uzun bir mektup aldık. Bu sayıya yetiştiremediğimiz bu yanıtı gelecek sayımızda yayınlayacağız.

Örgütlerimiz yerine oturuyor, yönetim kadrolarımız savaşımın ateşi içinde kaynaşıyor, kenetleniyor. Türkiye'de TKP içindeki Leninci gelişmenin başını çeken İç Anadolu ve Ege bölgesi parti örgütleri giderek iyi bakımlı bir makina gibi çalışıyorlar. Bu arada Konya, Karadeniz, Marmara, İstanbul gibi bölgelerde önemli atılımlar var. Bir noktaya dikkat çekeyim. TKP'nin Leninci kanadının kendi iç örgütlenmesi gelişip güçlendikçe partimizin bütününe de daha güçlü sahip çıkacağız. Partimizin Marksizm-Leninizm temelindeki birliğini gerçekten isteyen yalnızca *İşçinin Sesi* hareketidir.

Editor

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Değerli Yoldaşlar,

Bizler Şarkışlalı *İşçinin Sesi*'ni savunan gençleriz. Bizler Şarkışla'da yaklaşık olarak 4 ay gibi bir süreden beri *İşçinin Sesi*'ni savunuyoruz ve getirdiklerini destekliyoruz. Yalnız çalışmalarımız yeterince sağlıklı yürümüyor. Toplanabilecek yerimizin olmayışı bunun önemli bir nedeni. Ama yine de eğitim çalışmaları yapıyoruz. Bunların daha sağlıklı ve başarılı olabilmesi için yardımcı olmanız, bize güç katacaktır.

Bizler inanıyoruz ki devrimi yapacak olanlar Lenincilerdir.

Devrimci selamlar

H.P.
Şarkışlalı Leninciler

Değerli yoldaşlar,

Uzun zamandır sizlere yazmaya çalıştım. Ama bir türlü yazamadım. Karabağlar İGD şubesinden arkadaşların çoğunluğunun Leninci çizgiyi seçtikleri yolunda haberler çıktı. Başkanın görevden alındığı yazıldı. Başkana yapılan hareket aynen bana yapılmıştır. 3-4 ay öncesine kadar Karabağlar'da ilerici gençler arasında Leninci görüşlerin gelişmesini engelleyen tek bendim. İlerici gençlik hareketindeki yerimden dolayı önemli ölçüde engellemiştim.

Geçen yıllarda İzmir'de eğitimleri *Zayıf Halka* kitabından veririrdik. Diğer guruplarla tartışmalarda ortaya bu yapıtı koyardık. Kendi üyelerimiz arasında *İşçinin Sesi* dağıtırdık. Bugün Yürükoğlu yoldaşımıza küfreden oportünist yöneticilerimiz o zamanlar *Zayıf Halka* kitabına "cep kitabı, başucunuzdan ayırmayın" derlerdi.

Bizden başkanlar toplantısında *İşçinin Sesi* dergilerinin ve *Zayıf Halka* kitabının üyelerden toplatılıp yok edilmesi istendi. Başkanlardan *İşçinin Sesi*'ne küfreden yazılar istendi. Bu yazıların ne yapılacağını sorduğumda İYG'de yayınlanacak dediler. *İşçinin Sesi*' nin neyi savunduğunu o dönemde daha açık ve net bilmiyordum. *Zayıf Halka* kitabını dahi okumamıştım. Sorumlulardan *İşçinin Sesi* hakkında bilgi istediğimde, "serüvenci, goşist, fraksiyoncu, bölücü bir gurup" diyorlardı. İdeolojik konularda hiçbir açıklama yoktu. Genellikle disiplin açısından soruna yaklaşıyorlardı. Şubemde *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini savunan arkadaşlar vardı. Soruna ideolojik açıdan yaklaşıyorlardı. Ben ise yanıt veremiyordum. Demagojik lâflarla sorunu geçiştiriyordum. Şubede ideolojik tartışmayı engelliyordum. İdeolojik seviyem yüksek olmasına rağmen diğer arkadaşlarla ideolojik tartışmalardan kaçıyordum. Zor duruma düştüm. En sonunda sorumluları zorlamaya karar verdim. "*İşçinin Sesi* soruna ideolojik açıdan yaklaşıyor, biz ise kaçıyoruz. Bu bizi bitirir" dedim. İdeolojik kaynaklar istedim. Vermediler. Bekle dediler. Yakında 10-12 tane kitap çıkacak. Bir süre daha bekledim. Bu arada *İşçinin Sesi* yayınlarından birkaç kitap daha çıktı. *İşçinin Sesi* dergisinde sürekli ideolojik konular yer alıyordu. En sonunda elimize "Sol Oportünist Yürükoğlu Gurubu ile İdeolojik-Politik Savaş Platformu" diye bir teksir kâğıdı tutuşturdular. Bunu okuduğumda gerçekleri daha yakından gördüm. Örneğin size ilginç bir olay anlatayım. *İşçinin Sesi*'nin 26 sorusunun ilki devrimci merkez neresidir sorusuydu. Bize düne kadar Sovyetler Birliği deniliyordu. Platform elimize geçmeden bir hafta önce, sorumlulara "*İşçinin Sesi* bu soruyu neden soruyor, devrimci merkez Sovyetler Birliği değil mi diyoruz" dedim. Bana verilen yanıt, "kafa bulandırmak için soruyor. Sovyetler Birliğidir" oldu. Fakat bir hafta sonra, "Platform" devrimci merkezin sosyalist sistem olduğunu yazıyordu. Bir hafta içinde devrimci merkez değişmişti. Sosyalist sistem deniyordu. Bu olay bana gerçekleri görmede büyük yardımcı oldu.

Yaşasın dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

G.K.
İzmir

Yoldaşlar,

30 Nisan ve 1 Mayıs'ta hapse atılan ve gözaltına alınanları DİSK davetlisi olarak Ören'e götürdüler. Sözde burada, yapılan eylemler tartışılacak, tanışma ve kaynaşma sağlanacaktı.

Her sabah kahvaltıdan sonra Rıza Güven'in başkanlığında toplanılıyordu.

30.5.80 günü tartışma yine Rıza Güven'in başkanlığında başladı. Her günkü gibi ilk konuşma hakkı Rıza Güven'indi. "Arkadaşlar sizlere Mersin'deki 1 Mayıs anılarımı anlatacağım" diye başladı. "DİSK Yürütme Kurulu'nun aldığı kararla 29.4.1980 günü Mersin'e hareket ettim. İlk olarak otel buldum. Sonra DİSK bölge temsilciliğinde bir toplantı yaparak 30 Nisan'daki direniş hakkında bilgi verdim. 1 Mayıs'ta alanda konuşma yaptım" dedi. 1 Mayıs'ın olaysız geçtiğini ve konuşmadan sonra iki polisin yanına yaklaşarak savcılığa gitmesini istediklerini söyledi.

Rıza "bey", "arabaya binerek alandan ayrıldık ve gözlerimi bağladılar" dedi. Daha sonra polislerin güvenini nasıl sağladığını "siz de polisin güvenini kazanın" dercesine anlattı.

Halbuki bizler oraya ucuz kahramanlık dinlemeye gitmedik. Yapılan 30 Nisan ve 1 Mayıs eylemlerinin yanlış ve eksiklerini konuşmaya, tartışmaya gittik. DİSK yöneticileri işçileri nasıl uyutacaklarını şaşırıyorlar. Fakat onlara Maden-İş'li oportünist temsilciler yardım ettiler. Hiçbirisi kalkıp biz buraya ucuz kahramanlıklar dinlemeye gelmedik, yapılan eylemlerdeki eksiklik ve yanlışları tartışmaya geldik demediler.

Oportünizmin her türlüsünü yeneceğiz.

K.M.
İstanbul

Değerli Yoldaşlar,

Biz TKP'nin Leninci birliğini savunan İKD'lileriz. Bazılarımız şu anda İKD yönetim kurulu üyesiyiz. Belki bu yazımız yayınlandığı zaman atılmış olacağız. Zaten bazı arkadaşlarımız atılmış durumda. Atılan arkadaşlarımızı goşistlikle, caş gurubu olmakla ve çeşitli karalamalarla suçluyorlar.

İşçi sınıfının ideolojisini, Leninci ilkeler doğrultusunda *İşçinin Sesi*'nden ve Leninci yayınlardan öğreniyoruz. Elimizdeki *İşçinin Sesi* gazeteleri lime lime oldu. Onları içer gibi okuyor, birbirimizden kapışıyoruz. Daha önceleri bizi bir koyun sürüsüne benzettiler. "Siz bilmeseniz de, *Atılım*'ı okumasanız da olur, haddinizi bilin" gibi laflarla bizi susturmaya çalışıyorlardı. Çalışmalara başladığım günden beri ideolojik düzeyimde çok küçük de olsa hiçbir değişiklik olmadı. Yaptığımız boşboğazlıktan, aldatmacadan başka birşey değildi. Hem kendimizi, hem de kitleleri aldatmış oluyorduk. *İşçinin Sesi* yayınlarını okuyalı ideolojimize ve partimize bağlılığım arttı.

İşçinin Sesi. kadınlar arasında da okunuyor ve hızla yayılıyor. Biz kadınlar daha fazla uyumayacağız ve oportünistlerin oyununa gelmeyeceğiz.

E.F.
Konya

Burjuvazinin çatırdayan dünyasını başına yıkmak için

Yaz Taarruzu

Mehmet Toros

Burjuvazi yurdumuzu cehenneme çevirdi. Enflasyon 1980'in ilk 4 ayında %50'yi aştı, son 6 ayda yalnızca on ilde 1042, yurt çapında 1553 insan öldürüldü, hükümet sürekli grev erteliyor ama 203 işyerinde 48 bin işçi grevde, siyasal tutukluların sayısı 40.000. Yurt çapında, özellikle de Kürdistan'da ordu, polis terör estiriyor. Kahramanmaraş katliamı sırasında İçişleri Bakanlığı yapan CHP'li Fehmi Güneş Mardin'de bir yüzbaşının, iki erin ölümüyle sonuçlanan çatışmaların üzerine kenti ziyaret ediyor ve devlet terörünün dayanılmaz boyutlar aldığını, bunun halkta tepki uyandırdığını söylüyor. Yani cehennemin kızgın taşları burjuvazinin de etini yakıyor ve eski bakan tavan çökecek diye endişeleniyor. CHP sürekli devlete payanda vurmaya çalışıyor.

Ecevit CHP Küçük Kurultayı'ndaki konuşmasında AP-CHP-MSP milli birlik hükümetini yine gündeme getirdi ama Demirel bir türlü "diyalog"a yanaşmıyor. Şu "diyalog" bir kurulsa da Ecevit Demirel'e doğru yolu gösterse halkımızın derdine çare bulunacak! Burjuvazi devleti nasıl yöneteceğini tartışıyor.

Tekelci burjuvazi yönetim krizine Cumhurbaşkanı seçimiyle beraber köklü bir çözüm arıyor. Bu nedenle Ecevit'in milli birlik çağrılarına karşı kulakları tıkalı. İki ay süren seçim turlarından sonra Demirel ağzından baklayı çıkardı. Getirilmek istenen, yasama, yürütme, yargı yetkilerinin bir kişinin elinde toplandığı bir başkanlık sistemidir. Demirel, Ecevit'in onayını alamadı ama daha son söz söylenmedi. Tekelci burjuvazinin propagandacıları başkanlık sisteminin pazarlanması için seferber oldu. Tercüman "bilim adamlarına" konferans yaptırdı. Milliyet anket düzenledi, Cumhurbaşkanını "halka" seçtirdi.

Tekelci sermayenin iştahı giderek kabarıyor. Soframızdaki bir somun ekmekte bile gözü var. 500 gram ekmek şimdiden 10-15 TL oldu. Gazeteler, pek yakında, buğdaydan desteğin kaldırılmasıyla ekmek fiyatlarının 25 TL'ye çıkacağını yazıyorlar. Tekelci patronlar ağızlarını kocaman açmışlar, buğday sübvansiyonunu, emekçilerimizin ekmeğini yutmaya hazırlanıyorlar. Burjuvazi doymak bilmiyor. Başka bir kararnameyle işçiler bundan böyle emekli olabilmek için burjuvaziye 10 sene daha fazla hizmet edecekler.

Tüm kaynaklar birbirinin peşisıra gelen hükümet kararnameleriyle tekelci sermayeye aktarılıyor. Son olarak 300 milyar TL dolaylarında olduğu tahmin edilen, vergi kaçakçılığından arttırılan "kara para" da bir kararnameyle affa uğradı ve tekellerin bankalarına davet edildi. Kamu kuruluşlarının kredi faiz oranları yüzde 1'den yüzde 10'a çıkarılarak tekellere bir kalemde 4 milyar TL daha aktarıldı.

Burjuvazinin tekelci ve tekeldışı kesimleri arasında da kurt kanunu yürürlükte. Faizler serbest bırakıldı. Böylece holdingler sahip oldukları bankalardan düşük faizli kredi alırken, tekeldışı burjuvazi yüksek faiz ödemek zorunda kalacak. Küçük ve orta sanayiciler, tüccarlar iflasın eşiğinde.

Sömürüye koşut olarak terör de yükseliyor. Son haftalarda günde ortalama 15 insan öldürülüyor. Faşistler yeni katliamlar tezgâhlıyorlar ama Kahramanmaraş'tan sonra emekçi mahalleleri tetikte bekliyor. Gün Sazak'ın öldürülmesiyle beraber Çorum'da barikatlar sokakları kapatıverdi. Ecevit, "bazı kentlerde iç savaş başlamıştır" diye hükümeti uyarıyor. Barikatları yıkın diyor.

Faşistler döve söve CHP'nin "çağdaş sağcılığını" törpülüyorlar, memleketin koşullarına uyarlıyorlar. Son iki ayda CHP'nin Adana, Kayseri il başkanları, Uşak il yönetim kurulu sekreteri, bir ilçe belediye başkanı ve bir ilçe başkanı öldürüldü. İçişleri bakan yardımcısı, "normal CHP'lilere birşey olmuyor mu?" diye yol gösteriyor. Başbakanlığı sırasında elinde bulunan bir MHP dosyasını Sükan eliyle yok ettiren Ecevit, saldırılar karşısında yine kâğıttan kaplan kesildi, MHP'yi suçladı. Ama küçük kurultayda yaptığı konuşmada çoğunlukla sola saldırarak mızrağın sivri ucunun kime dönük olduğunu gösterdi.

Sol sosyal demokrat köşe-yazarı Uğur Mumcu ise faşist Hergün gazetesinin tehdidine uğrayınca pusulayı iyice şaşırdı. Mumcu'ya göre, "Önce MHP yöneticileri ile TİP, TSİP ve TEP yöneticileri saldırıya uğradı. Bir süre sonra CHP il başkanları ... öldürüldü" ... sonra "terörü Gün Sazak'a kadar tırmandırdılar". Dahası da var; "Gün Sazak'ın öldürülmesi ülkemizde kanlı kargaşalardan siyasal gelecek uman çevre, ya da çevrelerin alçakça cinayetlerinden birisidir". Sol sosyal demokratların kaypaklığının, tehdit karşısında nasıl "normal birer CHP'li" olduklarının çarpıcı bir örneğidir bu sözler.

Her taşın altında CIA güdümünde çevre arayanlar barikatların üstünde faşistlerle çarpışanlara da aynı şaşı gözle bakıyorlar. Ama köşe yazarlarına gelen mektuplar sıcak savaş içinde bulunan bölgelerde halkın faşistlere karşı çarpışanlara başka gözle baktığını kanıtlıyor. Cumhuriyet köşe yazarı Oktay Akbal'a mektup yazan bir okur şöyle diyor: "Solcu militanlarla pekçok konuda ters düşüyoruz, fakat övgüye değer, faşist işgale karşı savaş vermeleri..." İşte CHP'nin tabanı böyle kayıyor. Ecevit'in üç saatlik kurultay konuşmasının iki saatinde sola çatmasının nedeni de bu.

Artan ekonomik, siyasal baskılara karşı grev dalgaları da yükseliyor. Türk-İş başkanı Denizcier köşeye sıkıştım diye kıvranıyor. İlk kez bir başbakan Türk-İş'in yönetim kurulu toplantısına katıldı. "Ödün" vererek Denizcier'in sancılarını dindirmeye çalıştı. Verilen "ödün", varolan işçi haklarını kısıtlayan bir yasanın meclise şimdilik gönderilmemesiydi.

Grevci işçiler üzerinde baskılar yoğun. Grevde bulunan Maden-İş'li işçilerin evlerine MESS'in gönderdiği yayınları geri vermek için MESS binasına giden kadın işçiler çocuklarıyla birlikte tutuklandılar. Burjuvazinin bu küstahlığı nereden nereye gelindiğinin içler acısı bir göstergesidir. Vebali oportünistlerin boynunadır.

Burjuvazinin, çatırdayan dünyasını kurtarabilmek için halkımıza dayatmak istediği yaşam işte böyle biçimleniyor. Ne var ki, bu yazgı değildir. Halkımızın bu gidişi kıracak gücü vardır. Komünistlerin ödevi, bu gücü harekete geçirmek, savaşın başını çekmektir. Bu, örgüt demektir. İşte Yaz Taarruzu bu örgütü yaratmak, Marksizm-Leninizmin ideolojik gücünü maddi güce dönüştürmek için elimizde güçlü bir silahtır.

Burjuvazinin çatırdayan dünyasını yıkmak için Yaz Taarruzu!

İşçinin Sesi Yaz Taarruzu kartlarını bağış karşılığında gazetemiz adresinden isteyebilirsiniz.

Geçmiş yılların deneyimi gelecek için güven veriyor

Ayşe Güvener

Biz komünistler, devrimciler için devrimci durumun dayattığı görevlerin başarıyla üstesinden gelmek, devrimci durumun hızla olgunlaşmasına yardım etmek, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini yapmak ana görevdir. Biz, hiçbir koşulun "ideal" biçimde oluşmasını bekleyemeyiz. Ölçülerimiz, "karınca kaderince"ye uymaz. "Ayağını yorganına göre uzat" felsefesini menşeviklere bıraktık. Eylemlerimizi kısamayız, önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştirmek için yeni yeni olanaklar buluruz. Devrimci yöntemle kısır döngüleri kırarız, aşarız. Bu, devrimci savaşımızın her alanında, her aşamasında böyle oldu, böyle olacak. Parasal sorunu çözmede üç yıldır başarıyla uyguladığımız "Yaz Taarruzu" bunun en güzel kanıtıdır.

1977 ilk Yaz Taarruzu, devrimci durumun bize yüklediği görevlerin üstesinden gelebilmek için düşünüldü, planlandı. Başlangıçta pekçok şey açık değildi. Önce herkes taarruz süresince ne kadar katkı yapacağını saptadı. Sonra, "devrimci sözünün eridir" diyerek kollar sıvandı. Londra dışındaki öğrenciler iş olanaklarının daha geniş olduğu Londra'ya taşındılar. Lokantalarda garsonluk, inşaatlarda amelelik, terzi atölyelerinde ütücülük, evlerde, bürolarda temizleyicilik gibi işler buldular. Lodra'daki işçi yoldaşlar fazla mesai yapmaya, hafta sonlarında ek işler bulmaya başladılar. Tüm olanaklar böylece örgüt için seferber edildi. Ama gelir kaynakları bunlarla sınırlı değildi. Başka gelir kaynakları da geliştirildi.

Festivaller, eşya bağışları

İngiltere'de her yaz, Temmuz ve Ağustos aylarında panayırlar kurulur, çeşitli açık hava festivalleri yapılır. Binlerce, onbinlerce insan gelir bu festivallere. Bu festivallere katılmak çok önemli bir gelir kaynağı yarattı.

Eşya bağışları da küçümsenemez bir kaynak yarattı. Türkiyeli işçilerin çalıştığı dikim atölyelerinden etek, ceket, vb. şeyler bağış olarak toplandı, satıldı. İTİB' de kurulan dikiş atölyesi de ilk taarruzun başarılı bir uygulaması oldu ama sonraki yıllarda yerini başka eylemlere bıraktı.

Taarruzun başında harcamaları kısmak zorunlu olarak gündeme gelmişti ama boyutları yaşamın akışı içinde gelişti. Militanlar önce evlerini bırakıp örgüt binasına taşındılar. Odalarda kalanların sayısı 12-14'den yukarı çıkınca, evini bırakmamış yoldaşların evleri de doldu.

İki ay boyunca hiç kimsede geçim parası olmayacağı için İTİB'de her akşam "karavana" çıkması Yemek Komitesi tarafından örgütlendi. Çuvalla patates, soğan alındı. Militanlar "P" (patates)vitamininin vücuda çok yararlı olduğu, "E" (et) vitamininin ise mideyi bozduğu şakalarıyla çalışıyor, devrimci coşkuyu diri tutuyorlardı.

Pazar toplantıları... Herşey Yaz Taarruzu için

Para toplama, haftanın değerlendirilmesi İTİB'in geleneksel pazar toplantılarında yapılıyordu. Hepsi birbirinden güzel, canlı geçen bu toplantıların anıları unutulamaz: Yüzleri pırıl pırıl kıvanç dolu militanlar, paralarını verdikten sonra sürprizleri bekliyorlar. Herkes evinden satacak bir eşya getirmiş. Çeyizlerden kalan yüzükler, küpeler, kullanılmış ya da kullanılmamış giysiler, militanların elleriyle hazırladıkları Lenin heykelleri, yağlıboya, karakalem tablolar açık arttırmayla satılıyor. Açık arttırma militanları bir tutku gibi sarıyor. Hele iki kişi çekişmeye başlarsa, salonda oturan militanlar iki kampa ayrılıyor, herkes çekişen iki yoldaştan birine destek veriyor. Sonunda kazanan da, kaybeden de sevinçli. Neyi almak için yarışmaya girdiklerini unutmuşlar bile. Önemli olan o değil.

Türkiye'den gelmiş bir kutu lokumun satılması büyük heyecan yaratıyor. Geleneksel oldu artık: Lokum önce açık arttırmayla satılacak. Kazanan yoldaş paketi masaya geri armağan edecek ve bu sefer lokumlar tek tek yeniden satılacak. Ya satışa çıkarılan saçlar, bıyıklar... Aramızda bıyığıyla öğünen birinin ismi akla gelmesin. Yine salonda iki gurup var. Biri "kesilsin", öteki "kesilmesin" diyor. Hangisi fazla bağış toplarsa onun istediği uygulanıyor. "Herşey Yaz Taarruzu İçin" belgisi boş laf değil!

Satışlar bittikten sonra başlayan bir diğer yarışma da haftanın birincisini seçme yarışması. Yine aynı kollektiflik burada da var. Birinciliğe aday olanlar "gizli" bağlaşıklıklar kurarak yarışıyorlar. Herkes seferber olmuş. Yarışan iki kişi değil, tüm salon! Sonunda haftanın birincisine armağan veriliyor. En çok bağış yapana verilen kupa da her hafta el değiştiriyor. Kupayı bir hafta elde tutabilmek bile büyük bir onur.

Yaz Taarruzu bitiş toplantıları da gelenekselleşti. 1977'de taarruzun bitişini "P" vitamininden A vitaminine geçmenin sırasıdır diyerek bahçede balık yiyerek kutlamıştık. Daha sonra yemekli kapanış toplantıları gelenek oldu. Bir başka gelenek te, Yaz Taarruzu'nun kapanış toplantısıyla TKP' nin kuruluş yıldönümünü birlikte kutlamak oldu. Özveri yarışından alnının akıyla çıkan militanlar partimizin kuruluş yıldönümünü gerçek bir bilinçle kutlamayı öğrendiler.

Pazar toplantılarının yapıldığı salona asılan büyük bir flamada şöyle yazıyor: "Marksizm, Leninizmin ideolojik gücünü nesnel güce çevirelim!" Hepimiz bu belgideki görüşü yaşama geçirmeye çalışıyoruz. Geçmiş yılların deneyimi bize bu yıl için de güven veriyor. TKP Leninciler Konferansı'nın parasal sorun üstüne kararı, Yaz Taarruzu'nu bu yıl Türkiye'de ve Avrupa'da uygulama direktifi bu güveni yansıtıyor. Bunu boşa çıkarmayacağız.

Faşistleri susturacağız

Faşistler 31.5.1980 Cumartesi günü Mannheim'da, faşist Gün Sazak'ın ölmesini gerekçe göstererek özellikle MİB (Mannheim İşçiler Birliği) yönetici ve üyelerine karşı hazırlamış oldukları kanlı planlarını uygulamak istediler. Bilindiği gibi biz MİB olarak üye ve sempatizanlarımızla birlikte her Cumartesi ve Pazar günleri gazetemiz *İşçinin Sesi*'ni dağıtmaktayız. Bu durum başta faşist Türk Ocağı olmak üzere diğer gerici, bağnaz çevreleri rahatsız etmeye başladı. Örgütlü, disiplinli ve kararlı gücümüz karşısında seslerini çıkaramayan faşist ve gerici güçler, tek tek üye ve sempatizanlarımızı tehdit etmeye başladılar. Baktılar ki bu da sökmüyor, bir gece yarısı örgütümüzün camlarını kırdılar. Daha sonra da Reutlingen'de gece hayatı nedeniyle öldürülen faşist Halil Tireli'yi bahane ederek çevre illerden getirdikleri faşistlerle sokaklarda terör estirmek istediler.

MİB militanlarının kararlı mücadelesiyle terör estirme fırsatı bulamayan faşistler, 31.5.1980 günü Gün Sazak'ın ölümünü bahane ederek çevre illerden getirmiş oldukları 150-200 kişilik silahlı faşist bir gurupla Mannheim'da ileri örgüt ve kişilere baskı yapmak istediler. Karşılarına MİB, *İşçinin Sesi*'ni dağıtarak çıkınca faşistler birden şaşırdılar. Daha sonra taraftarlarını toplayıp slogan attılar. Biz de "Faşizmi İninde Geberteceğiz", "Faşistlere Kan Kusturacağız" sloganlarıyla anti-faşist kişileri saflarımıza çağırdık. Aramızda bildiri dağıtmak isteyen faşistleri kovduk. Bunu kaldıramayan faşistler nasıl Batı Berlin'de tekbir getirip Celâlettin Kesim'i katlettilerse, ayni şekilde yere çömelip tekbir getirdiler ve bıçak ve silahla üzerimize saldırdılar. Biz de "Faşizmi İninde Geberteceğiz", "Faşistlere Kan Kusturacağız" sloganlarıyla gereken yanıtı verdik.

Biz, MİB olarak, faşist katillere karşı savaşabilecek örgüt ve kişileri, faşistleri Mannheim'da susturmak için güç ve eylem birliğine çağırıyoruz. Faşistlere karşı mücadele, devrimci örgüt ve kişileri aklayacak, devrimci maskesini taşıyanların da maskesini aşağıya indirecektir.

Faşizmi ininde gebertece ğiz!

Mannheim Türkiyeli İşçiler Birliği

İdeolojik gücü maddi güce dönüşturelim!
Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ
Devrimci savaşım devrimci özveri üstüne yükselir!
Yıl: 7, Sayı 131
23 Haziran 1980

Bu sayı ÇEK-AL'da Yürükoğlu Yoldaşımızın yeni kitapçığının ikinci bölümünü yayınlıyoruz. İlk bölümünü geçen sayımızda yayınladığımız kitapçığın girişinde Yürükoğlu Yoldaş şöyle diyor: "1 Mayıs'dan 20 gün geçti. Gelen tüm haberler, TKP'nin Leninci kesiminin 1 Mayıs çalışmalarından güçlenerek, bilenerek çıktığı yolundadır. Ama öte yanda, yine gelen haberler, 1 Mayıs yazısında dikkat çektiğimiz moral bozukluğu ve gerilemenin tüm devrimci hareket çapında hızla yayılmakta olduğunu gösteriyor. Aslında bu gerileme, 1 Mayısla başlamadı, bir süredir geliyor. Bu durumun önüne geçmek gerekiyor. Gözlerimizin önünde açılan yeni dönemi düzgün bir değerlendirmeyle, görevlerimizi doğru saptamayla bu gidişin önüne geçilebilir. Bu yazının amacı da budur.

SINIF SAVAŞININ VARDIĞI AŞAMA VE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN TAKTİKLERİ II

R. Yürükoğlu

4. Düşman Yenilebilir

İşçi Sınıfı Daha Yenilmemiştir

Devrimci güçlerin bugünkü gerileyişi ve karşı-devrim güçlerinin göreceli üstünlüğü, devrim hareketi açısından belli bir süre gidecek bir yenilgiyi anlatıyor olabilir. Bir dönem gidecek bir gerici stabilizasyonun başladığını anlatabilir. Aslında, kudurmuş gericiliğe bakarak bu sonuca varmak oldukça kolaydır da. Eğer öyleyse, bu değerlendirme doğruysa, yeni bir dönem başlıyorsa, halk ayaklanmasına yönelik taktiklerin bırakılması ve yeni döneme uygun taktiklere geçilmesi bir zorunluluk olur.

Ancak, durumu yalnızca *örgütlü siyasal güçler* ve işçi sınıfımızın çeşitli kesimleri arasındaki *yorgunluk psikolojisi* açısından değerlendirmek, doğru sonuçlara ulaşabilmek için yetersizdir. Mutlaka ve özellikle ülkemizin somut *nesnel koşullarını* ve *toplumsal güçlerin durumunu* dikkatle ele almak gerekir.

Ülkede ağır bir zorbalık hüküm sürüyor, ama hesaplaşma bitmedi. Savaşmadan teslim olan hainler yanılıyorlar, daha son söz söylenmedi, işçi sınıfımız daha yenilmedi. Halk sınıfları (proletarya ve kır ve kent küçük üreticileri) gücünü tüketmedi. Ekonomik bunalım ortadan kalkmadı.

Yeni ve çok daha büyük yığın patlamalarının olasılığını burjuvazi oportünistlerden daha iyi görüyor. Tekelci burjuvazi, emekçilerin üstüne onun için tankıyla-topuyla yürüyor. Tekeldışı burjuvazinin sağ sosyal-demokrat sözcüsü Ecevit onun için eylem yapan işçileri ağır sözlerle kınayarak uyuşturmaya çalışıyor. Onun için sol sosyal-demokrat Süleyman Genç, sıkıyönetim halkı ayaklanmaya itiyor diye sızlanıyor.

Benzetmenin benzetme olduğunu akılda tutarak, durumu 10 raundluk bir boks maçına benzetebiliriz. Yalnız öyle bir boks maçı ki, birer boksör dövüşmüyor. İki temel boksör, bulabildikleri kadar boksörü ringe çıkartıp kendi yanlarında dövüştürüyorlar. Böyle bir maç. İlk raundların bir kısmı bizim, çoğunluğu rakip boksörün üstünlüğüyle geçti, geldik yedinci raunda. Hele 1 Mayıs raundunu epeyce hırpalanarak verdik. O başarından yüreklenen rakip şimdi daha azgınca saldıracak. Böyle giderse nakavt olmasak bile, raund raund maçı yitiriyoruz, sayıyla yenileceğiz. Rakip daha güçlü. Ne yapmalı? Şurası açıktır ki, bundan sonraki 4 raundu kazansak da (yani bazı taktik başarılar kazansak da) maç gidiyor. Demek ki, maçı kazanabilmemizin tek yolu *nakavt* etmektir. Ama bu güç dengesi içinde nakavt edemeyiz. Öyleyse, bizim rezervimiz olan, bizimle birlikte dövüşebilecek yığınla boksörü (yığınları) ringe çıkarmalıyız. Rakibin ise ringe çıkarabileceği az rezervi vardır... Hedefi de *nakavt* olarak belirlemeliyiz.

Böyle bir ortamda küçük burjuva hayalci devrimcileri yığınları unutmuşlar, adlarını tarihe yazdırma peşinde gidiyorlar. Menşeviklerin ise evlerine gitmekten başka dertleri yok. Bunların ikisi de yığınların gücüne inanmıyor.

Savaş sürüyor. "Gelişmenin ne yöne olacağında hepimizin katkısı, sorumluluğu var. Hepimizin gelecek kuşaklara verecek hesabı var. Bugün geri çekilmek, ağırbaşlı 'savaşmak', peşin yenilgi demektir. Yığınları bilinçlendireceğiz, onlara güven vereceğiz, örgütleneceğiz. Yığınlarla birlikte saldırıyı hazırlayacağız. Komünist için saldırı, "öncü savaş" değil, yığınlarla birlikte saldırıdır. Yığınlarla birlikte saldıracağız! Burjuvasına da, oportünistine de göstereceğiz ki, komünistin sancağı da kanı da kızıldır". (5)

Yenmek İçin Yapılması Gerekenler

Gericiliğin saldırısını püskürtmek ve ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek için yapılması gerekenlere gelirsek, *en başta* işçi sınıfımızın öncüsünü, TKP'yi devrime hazırlamak gerekiyor.

Bunu sağlayabilmek için ulaşılması gereken *iki* önemli hedef vardır. TKP'nin militan, savaşan kadrolarını Leninci saflara kazanmak ve 5. Kongre ile oportünizmi partiden tasfiye etmek. Daha pekçok partili *İşçinin Sesi*'ni görmedi. Bu yoldaşlara kesinlikle ulaşacağız. Beşinci Kongre kesinlikle toplanacaktır ve oportünizm kesinlikle tasfiye edilecektir. İşçi sınıfımıza gerçekten öncülük edebilecek savaşçı bir parti yükseltmeden yurdumuzdaki çürümenin önüne geçemeyiz.

Sözünü ettiğimiz parti içi hedefleri gerçekleş-

tirebilmek için de, çok daha geniş kapsamlı toplumsal hedefler için de yine *iki* önemli aracımız vardır. İdeolojik savaşım ve hızlı örgütlenme.

İdeolojik doğrular tek başına yetmez. Yalnız ideolojik savaşımla "dergici" olunur. Örgütlenme de tek başına yetmez. İdeolojisiz örgütlenmeyle herşey olunur, Mafya çetesi bile olunur, ama proletaryanın genel kurmayı olunamaz.

Karşı-devrim dalgasını yenip devrimi gerçekleştirebilmek için yapılması gerekenlerin *ikincisi*, işçi sınıfımızı burjuva ve küçük burjuva duygu ve düşüncelerden kurtarmaktır. Oportünistlerin sakız ettiği anlamda değil ama birinci ve ikinci hedefler arasında gerçekten diyalektik bir ilişki vardır. Birinci hedefin parçaları olan ideolojik savaşım ve örgütlenme, bu ikinci hedefin gerçekleşmesini de doğrudan etkiliyor.

İşçi sınıfımızı asıl etkileyen burjuva görüşler, sosyal-demokrat görüşlerdir. *TKP Leninciler Konferansı Kararları*'nda dendiği gibi, "burjuvazinin aşırı gerici kolunun kaba saldırıları ve bu saldırılara verilen yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin, yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı ise CHP'dir. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde CHP'ye karşı ideolojik savaştır". İşçi sınıfımızı bunların etkisinden kurtarmalıyız. Her direnişe provokasyon gözüyle bakan oportünizm ve onun biraz daha "olgunlaşmış" biçimi olan küçük burjuva sosyalizmi, işçi sınıfıyla burjuva görüşler arasında bir köprü görevi görüyor. İşçi sınıfımızı bunlardan da kurtarmalıyız.

Yapılması gerekenlerden *üçüncüsü*, tüm *devrimci* güçlerin ortak savaşım verebilmelerini sağlamaktır. Bu, ilk ikisiyle hiç çelişmeyen, tersine onları tamamlayan bir hedeftir. Şunu pratik olarak görmek zorundayız ki, devrimci güçleri bugünden yarına tek sancak altında toplama olanağı yoktur. Bugünden yarına devrimci hareketteki bölünmüşlüğü, örgüt enflasyonunu ortadan kaldırma olanağı yoktur. Oysa karşı-devrim bugün saldırıyor. Öyleyse mutlaka yapılması gereken şey, *devrimci* güçler arasında bir anlayış ve eylem birliği kurulabilmesi için olağanüstü çaba harcamaktır.

Devrimci durumda eylem birliği ve bağlaşıklık için bakılacak en önemli ölçüt, reformcu değil, devrimci olmaktır. Bu, burjuva ve küçük burjuva reformistleriyle belirli, geçici ve sınırlı hedefler için eylem birliği yapmayı reddetmek anlamına gelmez. Örneğin, bir grevi desteklemek ya da gerici bir yasa tasarısına karşı olmak gibi sorunlarda eylem birliği yapılabilir. Ama bunlar o denli önemli değildir. Asıl çabamızı, devrimci hareketlerin *savaşçı* birliğini sağlamaya yöneltececeğiz.

Devrimci güçlerin savaş birliği için çalışmak. Yalnız, bunun için çalışırken, *farklılığımızı* ve *bağımsızlığımızı* kıskançlıkla korumak.

Yapılması gerekenlerden *dördüncüsü*, yığınlara dalmaktır. Karşı-devrimin adım adım ustaca yerleşmesini istemiyorsak, genel olarak bu düzenden ve karşı-devrimden zararı olan, devrimde çıkarı olan halk kesimlerinin de arasına dalmak gerekir. Karanlığın çökmesini engelleyebilecek *tek güç* yığın çıkışıdır. Tüm önceki hedefler gelir bu dördüncü hedefle bütünlenir. Ötekiler yığınları sokağa çıkarabilmek için zorunlu olan şeylerdir.

Yığınlar arasına dalmak, ama nasıl, hangi amaçlarla? Bu sorunun yanıtı, burjuva kuyrukçularıyla komünistleri ayıran en önemli ölçütlerden biridir.

Yığınlarla kaynaşırken ve onları savaşa sürmek için çalışırken, bugünkü ortamın belirlediği bazı noktalara dikkat etmek gereklidir.

Bugün işçi sınıfımızı *kesimsel* olarak kapsayan bir grev hareketinin başarı şansı zayıftır. Hele özel kesimde çalışan işçiler için bu daha da böyledir. Özel kesimdeki mal stokları geçtiğimiz yıl %115 oranında artmıştır. Bir endüstrici, "madeni eşya sanayiinde ve tekstilde binlerce işçi grevde, kimse şikâyet etmiyor, çünkü piyasada zaten mal satılmıyor" diyor (*Milliyet*, 24.4.1980). Oysa mal satılıyor. Onun dediği, burjuva ağzıyla, stok var anlamına geliyor. Kamu kesiminde ise durum oldukça değişiktir. Kamu kesiminin elindeki mal stokları geçtiğimiz yıl %200 oranında azalmıştır. Demek ki, bir grev hareketi düşünüldüğünde, mutlaka kamu kesimini de karıştırmak ve olabildiğince geniş çaplı greve çıkmak gerekiidir. DİSK genel olarak özel kesimde, Türk-İş kamu kesiminde örgütlüdür. Bu yıl Türk-İş'in önünde duran toplu sözleşme döneminden yararlanarak sarı sendikacılığın denetimindeki işçi kesimlerine ulaşabilmeliyiz.

Sonra, işçi sınıfımızın, öteki emekçilerin çıkarlarını dile getirmesini, savunmasını sağlamalıyız. Bu, yalnızca öteki emekçi kesimleri eyleme sokmak için gerekli değil, aynı zamanda ve daha önemlisi, işçi sınıfımızın devrim bilinci ve yeteneği için zorunludur.

"İşbirlikçi tekelci burjuvazi, onun devleti, emperyalizmle bir olmuş, tüm ülkeyi tek bir "holding"e dönüştürmüş, sömürüyor. Bu sömürü ilişkilerinin en açık ve net olduğu köşede endüstri proletaryası ile işbirlikçi tekelci burjuvazi yüzyüze geliyor. Böylece endüstri proletaryası tüm sömürülenlerin haklarını da savunma, onlara da kurtuluş yolunu gösterme ve kurtuluş için ortak savaşı yönetme görevini taşıyor. Emperyalizme ve işbirlikçi-tekelci burjuvaziye karşı toplumsal gelişmenin bayrağını taşıyor.

Endüstri proletaryası yalnızca kendi dar çıkarlarını savunarak, dört bir yanında yürüyen haksızlıklara, baskıya, sömürüye, zulme seyirci kalarak tarihsel görevini yerine getiremez. Öyle yaparsa kendi haklılığından, doğruluğundan kaybeder. Onun en büyük gücü, devrimciliği, yalnızca kendi üstündeki sömürünün değil, her türlü baskının, ezginin, sömürünün ardıcıl düşmanı olmaktan gelmektedir. Toplumdaki tüm sömürü ağının odağı olan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin karşısına ancak o ağın tümüyle düşmanı olarak çıkarsa güçlü olabilir.

(...)

"Türkiye toplumundaki sömürü ve ezgi sıralamakla bitmez. Devrimci proletarya tüm bunlara karşı kararlı, güçlü sesini yükselttiği ölçüde adına yaraşır, toplumsal gelişmenin bayrağını yükseklerde taşır".(6)

Ve en önemli nokta: Yığınlara götürülecek, onlara benimsetmeye çalışılacak eylemin *biçimi*. Türkiye'nin bugünkü ortamında "yasal" sınırlar içinde kalan bir direniş yenilgiye mahkumdur. Bu katı gerçeği yığınlara anlatabilmeliyiz.

Emine Engin yoldaş, TKP'nin Leninci kesiminin bu görüşünü, *Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşımı* adlı kitapçığında işlemişti. Önce orada yazılanları bir daha görelim:

Atılım, işçi sınıfının savaşımında açık bir yol ve açık hedefler göstermediği gibi yazılanları dikkatli okuyunca görüyoruz ki *Atılım*'da en az 6-7 aylık *uzun grevler* düşüncesi vardır.

Uzun grevi yaşamın kendisi dayatabilir ve de dayatması çok olasıdır. Ama bir kez komünistler, *ülkenin bu durumunda*, işçi sınıfımızı yorma, tüketme, devrimci enerjisini buharlaştırma, savaşımı dondurma sonucu doğuracak olan uzun grevler önermez. Yok eğer bunu kendi önermiyor da, önümüze çıkacak büyük olasılık olarak işçi sınıfına gösterip, hazırlık yapmasını amaçlıyorsa, o zaman da bu kadarla bırakamaz. ... Bunun sonucu yine savaşımı dondurmak, sürüdürmek, işçi sınıfının gücünü tüketmek, devrimci enerjisini boşaltmak olur.

... Çelişkiler çok keskin bunalım çok derin. Türkiye ortamı patlayıcı maddeyle dolu. ... Uzun grev tek başına, bugün işçi sınıfının yararına değildir. Ama yaşam dayatabilir. Onun için uzun greve *ve* onu destekleyerek, *savaşımı tırmandıracak* yöntemlere hazırlıklı olun.

Evet bugün ekonomik bunalım, sıkıyönetim, faşist tırmanış var. Grev iyi bir silâhtır. Ama *iyi kullanılmazsa* bu gibi durumlarda geri tepebilir. Lenin' in de belirttiği gibi, ekonomik bunalım varsa işverenleri işçilerin greve gitmesini bile isteyebilirler. Böylece hem sendikanın fonlarını eritirler, hem de toplu işten çıkarmalarla bilinçi işçileri atar, daha düşük ücretli işgücü alırlar. Aynı zamanda da sıkıyönetimle, ordusuyla polisiyle saldırıya geçerler.

Öyleyse ne yapalım? İşte mantıklar burada ayrılıyor. Sarı sendikacı savaşmayalım diyor. Böyle önemli bir anda oportünizm bulanık tutum alıyor. Uzun grevler düşlüyor. Ekonomik savaşta burjuvazinin elinin güçlü olduğu bir dönemde, işçi sınıfımızın salt ekonomik savaşla, uzun grevlerle hak kazanacağını sanıyor. Kumandayı sendikalara bırakıyor. Kendisi seyrediyor. Savaşımı da "efendi", "uslu" biçimlere hapsetmeye çalışacaktır. Bilinçli işçi ise, aynen Lenin'in dediği gibi şöyle diyor: Evet, ekonomik bunalım sıkıyönetim, faşist tırmanış hepsi var. Ama bunların var oluşu geri çekilmemizi değil *daha aktif* savaşmamızı gerektirir! Bu görüş Maden-İş'in Gönen toplantısında işçi baş temsilcilerinin çoğunluğunun görüşüdür.

Bu çok önemli bir sınıf yargısıdır. Lenin, 1906'da Menşevik Merkez Komitesi'nin nasıl bilinçli işçilerin çok gerisinde kaldığını anlatıyor. Bu arada bilinçli işçilerin sınıf sezisini şöyle dile getiriyor:

"...İşçiler genel ve aynı anda yürütülecek eylem gerekliliğini yalnızca çabucak ve kolaylıkla kavramakla kalmadılar, *militan* ve kararlı eylem için kesin bir biçimde direndiler... Ciddi savaşımı birden çok kez yürütmüş olanların gerçek sınıf içgüdüsü ve deneyimi bugünün sorununun bir gösteriden çok daha büyük şeyler gerektirdiğini onlara sezdirdi" (Lenin, c.11, s.119).

Bu sözü Türkiye'nin bilinçli işçileri için şöyle yineleyebiliriz: "Ciddi savaşımı birden çok kez yürütmüş, 15-16 Haziranlardan, Profilolarda barikatlardan geçmiş olanların gerçek sınıf içgüdüsü ve deneyimi bugünün sorununun salt bir grevden daha aktif savaş gerektirdiğini onlara sezdirdi".

Evet, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve hükümet toplu işten çıkarma tehditleri savuruyor ve uyguluyor. Sıkıyönetim kenarda bekliyor. Nedir bunların amacı? İşçilerin, emekçilerin üzerindeki sömürüyü daha da artırmak. Son iki yılda yaşam koşullarımız zaten geriledi. Geri çekileceğimiz yer kalmadı. Öyleyse geri çekilmek söz konusu değildir. Bugün işçi sınıfımız ve tüm emekçiler için tek kurtuluş yolu aktif savaşmaktan geçiyor. Burjuvaziye "özveri" yok diyebilmek için *özveriyle savaşmak* zorundayız.

Tehditler karşısında ne önlem alacağız? Tekil grevlere *gitmeyeceğiz*. Yüzbinlerce işçi için toplu sözleşme bağlanıyor, bağlanacak. Hepsinin derdi ortak. düşman ortaktır. Ortak dertlerin ortak patlak vermemesi için burjuvazi sendikal hareketi bölmüş. Sendikal birlik çok önemlidir. Ancak bunu söylemek yetmez. Fabrika fabrika işçilere uzanmak gerek. "Kardeşim bak! Direnmezsek durumumuz daha kötü olacak. Haydi ortak istemler için ortak savaşa!" demek gerek. Greve olabildiğince topluca çıkmak gerek.

(...)

Evet Türkiye öyle bir durumdadır ki greve çıkmak, grevde kararlı olmak, istemlerimizden ödün vermemek ve 15-16 Haziranları, Profiloları, geçmiş deneyleri düşünerek yalnızca "grev"le kısıtlı kalmamak zorundayız. Bugün greve, savaşa çıkmamak 40'ında mezara girecek bir yaşamı kabullenmek demektir. Yalnızca, dar anlamda "grev"e çıkmak, sorunları sendikal düzeyde görmek yine 40'ında mezara girecek bir yaşamı kabullenmek demektir.

(...)

Bugün uzun grevler ancak işçi sınıfını tüketir. Sonunda ekonomik kazanım elde edemez, etmiş gözükse de kalıcı olamaz! 1977'den bu yana durum ortadadır. Kazanımlar uçup gitmiştir. Artık sorunun özüne inmek gerekiyor. Bunalımın yükünü "onlara" yüklemek için köklü çözümlere girmek gerekiyor. "Grev"e olabildiğince toplu çıkmak gerekiyor!

(...)

Oportünistler ve ortacılar bir süredir bizim görüşlerimizi "sol serüvenci" olarak yaftalıyorlar. Herhalde yukarda yazdıklarınızı okuyunca "terörist oldular" diyeceklerdir. Biz ne sol serüvenciyiz, ne teröristiz. Yalnız, sınıf savaşında "solcu" görüşlerle savaşırken oportünizmin pisliğine kaymamak gerektiğini savunuyoruz. Yolumuzu, taktiklerimizi, Lenin'in şu sözleri çiziyor:

" 'Rusya'da devrim ve karşı devrim deneyi, partimizin terörizme dayalı taktiklere karşı yirmi yıl-

dan fazladır yürüttüğü savaşımı doğruladı. Ancak unutmamalıyız ki bu savaşım, ezilen sınıfların ezenlere karşı her türlü şiddet kullanmasını inkâra yeltenen oportünizme karşı acımasız savaşımla yakından bağlıdır. Biz her zaman yığın savaşımında ve onunla bağlı olarak şiddet kullanmaktan yana olduk. İkincisi, bu savaşımı silahlı bir ayaklanma için kaç yıllık, Aralık 1905'den çok önce başlattığımız propaganda ile bağladık. Biz silahlı ayaklanmayı, yalnızca hükümetin siyasetine misilleme yapmada proletaryanın en iyi aracı olarak görmedik. Aynı zamanda sosyalizm ve demokrasi için sınıf savaşımının gelişiminde kaçınılmaz bir sonuç olarak gördük. Üçüncüsü kendimizi şiddeti ilke olarak kabul etmekle ve silahlı ayaklanma için propaganda yapmakla da kısıtlamadık. Örneğin, devrimden dört yıl önce, yığınların ezenlere karşı, özellikle sokak gösterilerinde şiddet kullanmasını destekledik. Böyle her bir gösterinin öğrettiği dersi tüm ülkeye götürmeye çalıştık. Polise ve orduya karşı sürekli ve sistemli yığın direnişini örgütlemeye, bu direniş yoluyla ordunun, olabilen en geniş kesimini hükümete karşı savaşımında proletaryadan yana kazanmaya, köylülüğü ve orduyu bu savaşımda bilinçli yer almaları için itmeye daha çok dikkat vermeye başladık. Terörizme karşı savaşımda uyguladığımız taktikler bunlardır ve kesin inancımız odur ki bunlar başarılı oldu' (V.İ. Lenin, "Speech at the Congress of the Social-Democratic Party of Switzerland, November 4, 1916", *Collected Works*, Moscow 1974, Vol.23, pp.123-124".(7)

İşte Emine Yoldaşımızın yazdıkları böyleydi. Gerçekten, Türkiye'nin bugünkü ortamında "yasal" sınırlar arasına hapsolmak peşin yenilgi olacaktır. Bugün artık zorkullanım konusunda genel doğruları gevelemekten daha büyük ihanet olamaz. Sorun artık, "komünistler hiçbir savaşım yolunu reddetmezler" genelliği içinde çözümlenebilecek bir durumda değildir. Tekelci burjuvazi, işçi sınıfına, devrimcilere karşı kanlı bir şiddet uyguluyor. Ülke iç savaşa gidiyor. Türkiye'nin ekonomik, toplumsal, siyasal, *tüm sorunları* artık şiddete bağlanmıştır. Şiddetle çözülecektir. Oportünistler, gerçeği göğüslemekten, kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırıp kaçan mahalle köpekleri gibi kaçıyorlar. Burjuvazi ise gerçeği görüyor ve somut adım atıyor. Artık sorun, şiddetin *kimin* şiddeti olacağıdır. Finans-kapitalin karşı-devrimci şiddeti mi, halk sınıflarının yeni bir doğuşu hazırlayıcı devrimci şiddeti mi?

Gerçeği yalnızca burjuvazi değil, işçi sınıfının öncü güçleri de görüyorlar. Tüm enerjilerini, emekçi yığınları göreve hazırlamaya yöneltiyorlar. Devrimci şiddetin, küçük yuvarların belki yiğitçe ama akılsızca çıkışlarıyla değil, yığınlarla birlikte uygulanacağını akıldan çıkarmadan çalışıyorlar.

Yığınlara, "yasal eylem" sahtekarlığını anlatmakla yakından bağlı bir başka nokta "yasal örgütlenme" sahtekarlığını gösterebilmektir. İşçi ve emekçi yığınlarda varolan "legal örgüt" anlayışına ve alışkanlığına karşı ısrarlı bir savaşım yürütmeliyiz. Onlara, devrimci durumda ve özellikle Türkiye'nin bugünkü ortamında *asıl olanın* illegal örgütlenme olduğunu anlatmalıyız. Propaganda, ajitasyon ve örgütlenmemizi geliştirme yolunda hiçbir legal olanağı küçümsemeyiz ama bu yolun önemi ve süregenliği konusunda da hiçbir legalist hayale izin vermeyiz.

Üzerinde önemle durulması gereken bir nokta da, burjuvazi ile oportünistlerin, "anarşizm-terörizm" konusunda kaldırdıkları toz bulutunun temizlenmesidir. Oportünistlere göre herşey, devrimcinin kendini savunması, silah kullanma, cezalandırma, barikat kurma, herşey terörizmdir. İşler tam bastırmadan, kendi de oportünist saflara geçmeden önce İ.Bilen, "barikata çıkacağız" diyordu. Şimdi durdukları konum ne içler acısıdır: "Provokasyon, terörizm, anarşizm, serüvencilik!"

"Terörizm, bireylere karşı intikam eylemlerinden oluşuyordu. Bir gurup aydının komplosuydu. Terörizm hiçbir biçimde yığınların psikolojisini yansıtmadı. Hiçbir zaman savaşkan yığın önderleri eğitme işlevi görmedi. Terörizm, ayaklanma koşullarının olmayışının, ayaklanmaya inançsızlığın sonucu ve belirtisiydi, onlarla birlikte geliyordu.

"Gerilla operasyonları intikam eylemleri değil, askersel operasyonlardır. Nasıl avcı birliklerinin, ana savaş alanındaki bir durgunluk sırasında düşmanın cephe gerisine akınlar düzenlemesi, bir bireyi düelloda ya da suikastta öldürmeye benzemezse, gerilla operasyonlarının da serüvenci eylemlerle ilgisi yoktur. Her iki fraksiyondan da Sosyal-Demokratların (Komünistlerin — R.Y.) hareketin tüm önemli merkezlerinde çok eskiden beri kurdukları ve başlıca işçilerden oluşan dövüş birliklerinin yürüttüğü gerilla operasyonları, hiç kuşkusuz ki kesinlikle ve doğrudan yığınların psikolojisini yansıtır. Dövüş birliklerinin gerilla operasyonları, doğrudan savaşkan yığın önderleri eğitir. Dövüş birliklerinin gerilla operasyonları bugün ayaklanmaya inançsızlıktan kaynaklanmıyor, ayaklanma olanaksız olduğu için yürütülmüyor. Tam tersine, bugün, yükselmekte olan ayaklanmanın zorunlu bir parçasıdır. Doğal olarak, herşeyde ve her zaman hatalar yapılabilir: erken ve gereksiz ayaklanma denemeleri olabilir; aşırı gayretkeşlik ve aşırılıklar da olabilir, ki bu her zaman zararlıdır, en iyi taktikleri bile yaralayabilir. Ancak gerçek şudur ki, Rus merkezlerinin çoğunda biz bugüne dek öteki aşırı uçtan, yani dövüş birliklerimizde insiyatif yetersizliğinden, savaş deneyimsizliğinden ve yetersiz kararlılıktan çekmekteyiz. Bu açıdan Kafkasya, Polonya ve Baltık illeri bizi geçmiş durumdadır. Bu merkezler eski terörizmi en geride bırakmış, ayaklanmaya en iyi hazırlanmış, proleter savaşımının en açık ve canlı biçimde yığınsal nitelik taşıdığı merkezlerdir.

"Bu merkezlere yetişmeliyiz. Ayaklanmaya yanlızca sözde hazırlanmak istemiyorsak ve proletaryanın ayaklanmaya ciddi biçimde hazır olduğunu görüyorsak, dövüş birliklerinin gerilla operasyonlarını gemlememeli, tersine, teşvik etmeliyiz". (8)

İşte terörizm konusunda Lenin'in söyledikleri böyledir. Bizim bu sözlerde işaret etmek istediğimiz nokta, terörizmle dövüş birliklerinin gerilla operasyonları arasındakıi farktır. Biz bu farkı yığınlara anlatabilmeli, propagandasını yapmalıyız ki oportünistlerin her sakallıyı baban sandırma tuzağına düşmesinler. Bugün Türkiye'de devrimci durumdayız, devrimin ve devrime ulaşan yolların *doğrudan propagandası* aşamasındayız. Yarın devrimci durum en üst aşamasına, ülke çapında krize yükseldiği zaman, bu yolların propagandası değil, *uygulanma aşaması* gelecektir. Lenin, yukardaki sözleri, 1905 devriminin geri çekiliş döneminde ama olayların sıcaklığının dağılmadığı, yani bir devrim dalgası olasılığının gün be gün yaşandığı 1906 yılında yazmıştır. Dolayısıyla, dövüş birliklerinin gerilla operasyonlarını olabildiğince yaygın örgütlemeyi önermiştir. Türkiye'nin bugünkü ortamında Leninciler bunu değil ama bu yolun yaygın ve ısrarlı propagandasını öneriyorlar. Toplumsal süreçteki aşamaların düz bir çizgiyle birbirinden ayrılmadığını, ve de birşeyi yüksek sesle istemenin, eğer yeterince toplumsal destek bulabilmişse, şurada ya da burada, şu ya da bu düzeyde yaşama geçmesinin kaçınılmaz olduğunu bildiklerinden, gelecek *yığın* patlamalarına hazırlık açısından bu yolların sınırlı ve denetimli biçimde kadro eğitiminde kullanılması gereğini reddetmiyorlar.

Karşı-devrimin kuduz saldırısını kırarak devrime ulaşabilmek için yapılması gerekenler kısaca bunlardır. Bunları gerçekleştirdiğimizde, yığın hareketliliğinin yükseldiği anda tarihsel fırsatları değerlendirmeye hazır oluruz.

5. TKP'nin Lenincі Kesiminin Durumu

Bir Yıllık Gelişmenin Ana Çizgileri

İşçinin Sesi'nin yeniden yayına başlamasından bu yana bir yıl geçti. Bu süre içinde tüm partililer beş on yılın gerilimini yaşadılar. Bu süre içinde TKP Politik Bürosu'nu tutan oportünist-ortacı bağlaşığı, fraksiyonculuğunu tasfiyecilik düzeyine yükseltti. Lenincilere, bu fraksiyoncu fraksiyona karşı partinin Leninci birliğini amaçlayan bir kanat olarak örgütlenmekten başka yol bırakmadı.

Önce İngiltere parti örgütünde konferans düzeyinde iki toplantı yapıldı (toplantılar hakkında tüm bilgiler Polit Büro'ya verildi) ve açık ideolojik savaşıma geçilme kararı alındı. Ardından gazete çıkmaya başladı. Ondan sonra ortalık birbirine girdi. Birkaç ay içinde Türkiye'de beklenmedik bir destek fışkırdı. Pekçok bölgede kilit örgütler, pekçok bölgede kilit kadrolar *İşçinin Sesi*'ne sahip çıktı.

Hiçbir örgütsel ön hazırlık yapılmadan, disiplini çiğneyerek Türkiye'deki hiçbir yoldaşımızla görüşmeden başlayan bir hareketin böyle hızlı ilerleyebilmesinin altında başlıca iki neden yatıyordu. Birincisi, Lenincilerin getirdikleri çözümlemelerin doğruluğu ve Türkiye ortamına uygunluğu ile açık ideolojik savaşımın gücü. İkincisi, daha Bolşevik-Menşevik ayrımı parti içinde açıkça ortaya çıkmadan, kadrolar düzeyinde bir ayrımın varlığı. Birinci nedeni hepimiz çok iyi biliyoruz. Hareketimizin yapısını anlama açısından ikinci nedeni de aynı derecede iyi değerlendirmek zorundayız.

"Daha parti içinde iki kanadın net biçimde ortaya çıkmadığı, bolşevik ve menşevik kanadın yanyana yaşamını sürdürdüğü koşullarda bu ayrım kendisini farkettiriyordu. Fabrikalarda ve okullarda çalışan, işçi ve gençlik kesiminden gelen militan unsurlarla çeşitli oda-dernek ve sendikalarda çalışan unsurlar arasında sürekli bir anlaşmazlık söz konusuydu. Birinciler militan bir anlayışla çalışmalarını sürdürüyorlardı. Eylem alanında olduğu kadar, teorik doğruların savunulması alanında da (her türlü baskı ve "disipline" rağmen) bu kendini gösteriyordu. İkinci kesim ise, hep birincilere ayak bağı oldu. Pasifist bir anlayışla diğer küçük burjuva akımlar (TİP,TSİP, vb) arasında ittifaklar, kongreler vb. çalışmalarını yürüttüler. Hatta bazen bir okulda faşistlerle kavga eden İGD'liler Birlik-Dayanışmacı okul müdürleri ve öğretmenler tarafından disiplin cezasına çarptırılıyordu.

"Leninciler birinci kesimde, militan kesimde can buldular. İşçi ve gençlik içinden gelen militan unsurlara dayandılar. Bugün bir çok ilimizde Lenninci örgütlerin durumuna bakıldığında bu açıkça gözlemlenmektedir. Menşevikler ise oda-dernek vb. gibi yerlerde çalışan unsurlara, sendika bürokratlarına ve gençlik içinde Lenincilerin uzanamadığı ve İGD'nin tüm çalışmaları sırasında hep kenarda kalmış bir kesime dayanıyorlar. Yani, 'işçilerin partisinin küçük-burjuva kesimi'ne dayanıyorlar". (9)

Partimizin en militan kadrolarının *İşçinin Sesi* ile ideolojik bir platformda birleşmesinin ardından Türkiye'de ilk örgütlenme çalışmaları geldi. Bu aşamada hepimizin yanlışları ve eksikleri oldu. Erken ve gecikmiş davranışlarımız oldu. Ama temel değerlendirmemiz doğruydu: Soruna "mükemmeliyetçi" bir biçimde yanaşılamaz, bir yerinden dalıp eldeki olanakları olabildiğince iyi değerlendirmeli ve eksiklikleri, aksamaları, yanlışları işi yaparken düzeltme yoluna gitmeliyiz. Öyle de yaptık.

Bu çalışmaların uygun ve gerekli kıldığı bir tarihte *TKP Leninciler Konferansı* toplandı. TKP içindeki Lenincileri, kendi iç disiplini olan bir kanat olarak örgütleyen ve bugünkü taktiklerimizi açıklığa kavuşturan Konferans büyük bir başarı, önemli bir adım oldu. Konferansın ardından çalışmalar iyice hızlandı. Paralel yöre-il-bölge-semt komiteleri kurulmaya başlandı. Örgütlenmenin henüz başındayız ama şu kadarını söyleyelim ki, menşeviklerin örgütlü olmadıkları bazı illerde bile TKP'nin Lenini il komiteleri vardır. Bir yıl önce, ancak bir potansiyel olarak menşevik dehlizlerinde sıkışmış Lenini hareket, bugün önemli bir gücü örgütlemiş-

tir.

Bu gelişmeden menşeviklerin payına düşen, oportünizmin partimizdeki iç dengesinin dağılması oldu, "oportünizmin genel bunalımı" başladı. Telaş hem bacayı, hem Politik Büro'yu sardı.

Bir yıllık gelişimin önemli bir başka sonucu da, hareketimizin, TKP dışında kalan geniş çevrelerde de bir çekim merkezi yaratmasıdır. Herkesin son derece dikkatle baktığı, şu ya da bu konuda ne diyor diye aradığı bir hareket durumuna geldik. Bugün Türkiye'de ideolojik ve siyasal yönden *İşçinin Sesi*'nden daha etkin bir devrimci akım gösterebilmek zordur.

Burada doğal olarak bir çelişki var. TKP'nin Leninci kesiminin örgütsel gücü, ideolojik ve siyasal etkinliğinin yanında düşüktür. Örgütsel güçle, ideolojik ve siyasal etkinlik arasında bir çelişki vardır. Bu çelişkiyi açıkça saptamaktan korkmayız. Doğaldır, başkaca olamazdı.

Yalnız şunu görelim ki, bu durum hem şansımızdır, örgütsel güce dönüştürecek çok önemli bir rezervimiz var demektir, hem de elimizi çabuk tutmazsak zararlı sonuçları olur. İyi niyetli-kötü niyetli ayrımı yapmıyorum, "bol keseden konuşuyor, birşey yapmıyor" demeye başlar insanlar.

Dayanacak bir örgütümüz var, bir disiplinimiz var. Bunun yanında çok daha güçlü ideolojik ve siyasal etkinliğimiz var. TKP'nin *Leninci Eşgüdüm Komitesi* ve tüm yönetici yoldaşlar bu durumun farkındadırlar ve herkes elindeki her olanakla örgütlenmeye dalmıştır.

Bir yıllık gelişimin ana çizgileri böyledir. En alçakgönüllü değerlendirmeyle bile, Türkiye'de bu süre içinde en başarılı çıkmış bir hareketiz.

Sayısız Eksik ve Güçlük Var

Leninci hareketin bir yılda aldığı yolu kimse yatsıyamaz. Ama kendimizden hiç hoşnut olmayalım. Kendinden hoşnutluk, bir komünist için en büyük düşmandır.

"Bugün çok çeşitli zorluklarımız vardır. Çok da söz mü, *her* alanda zorluklarımız vardır. Nicelik olarak, parasal açıdan, örgütlenme ve siyasal taktikleri (doğruluğunu, yanlışlığını tartışmıyoruz) her yerde aynı uygulama açısından, oportünistlerden daha gerideyiz. Bürokratik disipline başkaldırarak açık tartışma içinde birleşmiş komünistler olarak, doğaldır ki disiplin anlayışımız ve uygulayışımızda eksiklikler vardır. Oportünizme aşırı nefret ve oportünistlerin uygulamalarından tiksinme bazı yoldaşlarımızı bazı doğruları da elinin tersiyle itmeye götürüyor. Siyasal polise karşı savunma düzeyimiz düşüktür. Genel olarak TKP'de konspirasyon komik bir ilkellik-artizanlık düzeyindedir. Ama burjuvazinin 5. kolu oportünistler için durum farklı, Leninciler için çok farklıdır".(10) Daha da çok sayılabilir. Herşeyi yöneticiden beklemek, eğrisiyle doğrusuyla bir yerinden yapışmamak (doğruysa hareketimiz kazançlı çıkar, yanlışsa eleştirilir ve düzeltilir). Ya da girişimcilikle disiplini düzgün ayarlayamamak. Giderek erimekte olan ama hala varolan, bölgeler arası eğilim farklılıkları. Değişik yönlere vurgular. Merkez organını, kendi eğilimine göre yorumlamalar. Can alıcı sorunumuz: yayın dağıtımı.

Bu eksikler arasında iki tanesine özel bir dikkat vermemiz gerekiyor. *Birincisi,* belki öteki akımlarla kıyaslandığında hiç de fena kalmaz ama ortamın olağanüstü karmaşıklığını göğüsleyebilme açısından, Leninci saflarda da *ideolojik düzey* yeterli değildir. İdeolojik eğitimi hızlandırmalı, sistemleştirmeli ve ülke çapında bir örnekleştirmeliyiz.

İkincisi, disiplin anlayışımız da yine ortamın istediği düzeyde değildir. Açık tartışma ile ortaya çıktığımız için disiplin yönü geriye kaymasın. Şunu söyleyelim ki, oportünistlere karşı bu kavgayı başlatanlar, hiçbir zaman örgütsel disiplinsizlik yapmadılar. Hiçbir görevi yerine getirmemezlik etmediler. Lenincilere aşağılık dille saldıran yayınlarını bile, parti kararı olduğu için çoğalttılar ve dağıttılar. İdeolojik konularda doğru bildiğin karşısında kimseyi dinlememek başka şeydir, örgütsel konularda disiplin başka şeydir.

Yeni kadrolaşan bir hareket için bunların hepsi anlaşılır eksikler ya da güçlüklerdir. Oturmuş bir yapıya ulaşmak, partileşmek kolay değildir. Ayrıca zaman işidir. Moskova bir gecede kurulmadı derler. Yalnız dikkat etmemiz gereken nokta, bu örgüt-içi yaşamın, Türkiye'nin *bugününde* yaşanıyor olmasıdır. Genel ortam Leninci hareketi de derinden etkiliyor ve eksikliklerimizi çok daha hızlı biçimde gidermemizi bize emrediyor.

Tüm bu eksikler ve güçlükler karşısında *üç* temel üstünlüğümüz vardır. Birincisi, Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal ortamı bizden yanadır. İkincisi, şablonculuktan, kopyacılıktan uzak, Türkiye gerçeklerini çözümleyebilen Marksçı-Leninci bir ideolojimiz vardır. Üçüncüsü, üstümüze düşen görevleri yapmaya niyetimiz ve cesaretimiz vardır. Yenmeye cesaretimiz vardır.

Ortamın Yüklediği İki Çelişik Görev

TKP'nin Leninci güçlerinin bugünkü ana taktiği, eylemler içinde, savaşlar içinde, *savaşarak örgütlenmektir.* Türkiye'nin bu tozu dumanı içinde tutacağımız ana halka örgütlenmedir.

Tutulacak ana halka örgütlenmedir demek, *tıkır tıkır işleyen bir mekanizma* kurabilmek demektir.

Böyle bir mekanizmayı Türkiye'nin bugününde kuracağız. Türkiye'nin durumunu gördük, bu durumun önümüze koyduğumuz görev üstüne de etkileri vardır. Çok karmaşık bir süreçten geçiyoruz. Nesnel süreçler bizi de etkiliyor. Ve de daha işin başındayız. Onun için çok dikkatli ve soğukkanlı olmalıyız. İnsan sayısı iyidir, saptanmış taktiklerin yaşama daha etkin geçirilebilmesini sağlar. Ama kuru kalabalık, ya da döneme uymayan yapı iyi değildir. Ortamı ve ortamın yüklediği görevleri anlamayan yapı iyi değildir. Konferansımız, bu zor dönemden her dişlisi yağlı, iyi işleyen bir mekanizma ile çıkmak kararı almıştır. Bunu yapabilmek için bir yandan ideolojik eğitimi, disiplini ve savaşkanlığı yükselteceğiz, bir yandan ne denli küçülmek gerekiyorsa, o denli küçüleceğiz.

Bunun yanında, ülkemizin yaşadığı devrimci durumun partimize yüklediği ve yukarda belirlediğimiz yönle çelişen bir başka görev daha vardır. Devrimci durum, kesin hesaplaşmaya hazırlık dönemidir. Böyle dönemlerde partinin kapısının, olağan dönemlerden daha fazla açılması, her olanaktan yararlanarak daha geniş kesimlerin kapsanması gerekir. Ülkenin siyasal gelişimine yön verebilmek için, olaylara etkili olabilmek için bu zorunludur. Çünkü böyle dönemlerde "yığın" kavramı değişir, yüzler-binler değil, yüzbinler-milyonlar söz konusu olur.

Bu iki çelişik görevi bağdaştırmak, TKP'nin *Leninci Eşgüdüm Komitesi*'nin görevidir. Eşgüdüm Komitesi, bu çelişkiyi, partinin yönetim kadrolarını, yöre-il-bölge-semt komitelerini çok titiz bir seçimle, ortama uyan, sınanmış komünistlerden kurarak, bunun yanında, parti üyeliğini, hele hele partinin çevresel (periferal) örgütlerini ve yan örgütlerini en cesur ve atak biçimde açarak çözecektir.

Konferans Kararlarını Yaşama Geçirelim

TKP Leninciler Konferansı, bu dönemde önümüzde duran görevleri tek tek işlemiştir. Bize düşen, Konferans Kararları'nı özenle çalışmak, her düzeyde bizlerden istenen görevleri saptayarak gerçekleştirmektir.

Konferans'ın belirlediği görevler arasında 4 tanesi özel vurgu ister: 1. İdeolojik eğitim, 2. Yıldırım hızıyla örgütlenme, 3. Disiplin ve konspirasyona özel önem, 4. Yayın, yayın, yayın.

Önümüzdeki dönem keskin dönüşlere gebedir. Ne yana olacağı da belli değildir. Keskin dönüşleri ancak kafası açık kadrolar karşılayabilir. Çok bildim sanan, ama gazete bile okumayan insan, komünizme inancı ne olursa olsun, zor günlerde o inancı çok ciddi sınav geçirir. Tüm hareketlerden yığınla insan siyaseti bırakıyorsa, bunlar arasında belirli bir dönem özveriyle çalışmışlar hiç yok mudur? Onun için, ideolojik eğitime özel bir hırsla sarılmalıyız. İdeolojik eğitimi, entellektüel yarenlikler gibi, ya da somut örgüt görevlerinden kaçış gerekçesi olarak değil, yürüyen *savaşımla bağlı,* savaşıma dönük, militan bir biçimde gerçekleştirmeliyiz.

İşçinin Sesi'nin 101'inci sayısındaki, "Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir" adlı yazıda şöyle demiştik:

"Toplumlarda sınıf savaşımı düzeyi yükseldikçe, bunalım her kurumu, her evi pençesine aldıkça, sonuç belirleyici tarihsel dönemlere girdikçe öznel ögenin, bilinçli çalışmanın, örgütlülüğün rolü giderek belirleyici olur.

"Lenin bu nedenle,'devrim olgunlaşmış olabilir ama onu yaratacak güçler yetersiz kalabilir' (Lenin, c.9, s.368) diyor.

"Stalin bu nedenle, 'herşeyin sonucunu kadrolar belirleyecektir'diyor.

Bugün Türkiye'de öznel öge geri kalıyor. Ülke nesnel olarak devrim isteyip de siyasal güçler yeterli hazırlıkta olmadı mı 'çürüme' gelir. Öyle oluyor.

"İşte, böyle bir ortamda kadroların niteliği sorunu giderek öne çıkıyor. Kadrolara yüklenen görevler, sorumluluklar katıyla artıyor".

Aradan geçen bir yıl bu yargıyı eskitmedi, tersine iyice güncelleştirdi. Kadroların yükü ve sorumluluğu kat kat arttı. Ama öte yanda bugün daha şanslı bir konumdayız. Kafamız aydınlıktır. İdeolojik, siyasal ve örgütsel görevlerimizi, geçmekte olduğumuz boğazı ve varmayı amaçladığımız yeri biliyoruz. Biz üstümüze düşeni yaparsak, önümüze koyduğumuz görevleri yerine getirirsek, gelecek keskin dönüşlerin yönü ne yana olursa olsun, Leninizmi ülke çapında *seçenek* yapmakla sonuçlanacaktır.

Sonsöz

Yazımızın başında sorduğumuz soru can alıcı öneme sahip zor bir sorudur. Yanıtlarını eksiksiz verdiğimiz iddiasında değiliz. Ne var ki, görüşlerimizi açık ve kesin bir dille ortaya koyduk. Oportünistlerin hep yaptıkları gibi, işçi sınıfının en devrimci sınıf olduğu, tarih tekerleğinin geriye döndürülemeyeceği, devrimin bir gün mutlaka gerçekleştirileceği, faşizm tehlikesinin "reel" olduğu gibi anlamsız genellikler için de kalmadık. İleri demokratik halk devriminin Türkiye'de *bugün* somut başarı şansını ele aldık ve açık bir dille, "şansı vardır, hesaplaşma bitmemiştir" dedik.

Oportünistlere gelince, bugünün acil sorusuna açık ve kesin bir yanıt vermeyen bir parti, kendine ne ad verirse versin, daha "parti" adını hakketmemiştir.

Son olarak, "unutulmamalıdır ki, genel olarak devrimin yenilgisini öngörmek, onun canlanmasını öngörmekten daha kolay, ve bir yerde daha ucuzdur. Çünkü, bugün güç gericiliğin elindedir ve bugüne dek 'çoğu durumda' devrimler tamamlanmadan bitmiştir".(11)

Savaş sürüyor! Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!
İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!

5. R. Yürükoğlu, "Bizi Bizden Başkası Yenemez", *İşçinin Sesi.* 19 Mayıs 1980, sayı: 129.
6. Emine Engin, *Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşımı,* s.92-96.
7. Referans no: 6, s.100-106.
8. V.İ. Lenin, "The Present Situation in Russia and the Tactics of the Workers' Party", *Collected Works.* Vol.10, pp.117-118.
9. Davut Çelik, "Menşevik Örgüt Yapısı ve Görevlerimiz", *İşçinin Sesi.* 19 Mayıs 1980, sayı: 129.
10. Referans no: 2.
11. Referans no: 1, p.138.

DÜZELTME

Geçen sayıda 1. bölümünü kitapçıktan aktardığımız yazıda bir redaksiyon hatası vardır. Özgürlük Yolu ile DHKD iki ayrı örgütmüş gibi çıktı. Ayrı değil, ikisi aynı örgüttür. Düzeltiriz.

Yaz Taarruzu y ni lanaklar yaratmada önemli bir sınavdır

Hatice Dağlı

Devrimin zaferi kendi kendine gelmez. Bu zafere hazırlanılır ve zafer kazanılır. TKP'nin Leninci güçleri bu zafer için hazırlanıyorlar. Yaz Taarruzu bu hazırlığın önemli bir parçasıdır.

Devrimin zaferi kendi kendine gelmez. Bu zafere hazırlanılır ve zafer kazanılır. TKP'nin Leninci güçleri bu zafer için hazırlanıyor.

Devrimin yapılabileceği nesnel bir ortam varsa devrimi hazırlama görevi, işçi sınıfının Leninci partisine ve partinin Leninci kadrolarına düşer. Eğer Leninci kadrolar günün gerektirdiği taktikleri iyi saptar, günün görevlerini bilinçli, örgütlü ve disiplinli yerine getirebilirse, devrimci ajitasyon ve propagandayla yığınların içine dalabilirse devrimin zaferi yakınlaşır. Bu temel görevlerin gerisine düşerse, karşı-devrimin zaferi kaçınılmaz olur. Her geri çekilme, görevden her sapma, işçi sınıfının yenilgisi ve karşı-devrimin güçlenmesiyle sonuçlanır.

Yenmek için örgütlenmek zorundayız. R. Yürükoğlu yoldaşımız "Türkiye'nin tozu dumanı içinde tutacağımız ana halka örgütlenmedir" diyor. "TKP'nin Leninci güçlerinin bugünkü ana taktiği, eylemler içinde, savaşlar içinde, *savaşarak örgütlenmektir.*" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri,* s.74). Örgütlenmenin ne anlama geldiğini de şöyle açıklıyor: "Tutulacak ana halka örgütlenmedir demek, *tıkır tıkır işleyen bir mekanizma* kurabilmek demektir" (agy, s.74).

Bu mekanizmayı nasıl kuracağız? Nasıl yetkinleştirecek ve geliştireceğiz? Burjuvazinin en yetkin güçlerine karşı savaş, devrimci çalışmanın her alanını ve o alanda yaratılan her gücü tek bir mekanizma altında toplayabilen, yığınların devrimci enerjisini profesyonel bir çalışmayla birleştirebilen bir parti eliyle yürütülebilir. Bu mekanizmayı yaratabilmek, TKP'mizin örgütlülüğünü devrimci çalışmayı kucaklayabilecek bir düzeye yükseltmekle, Marksizmin-Leninizmin ideolojik gücünü nesnel güce çevirmekle olur.

İşçinin Sesi 1976'da Türkiye'nin ortamını devrimci durum olarak belirledi. O zamanlar devrimci durumun bütün özelliklerini sayanlar bugün devrimci durum yoktur diyorlar. Bu, aktif, yaratıcı, dalıcı eylemlerden korkuyu, özveriden kaçışı örtbas etmek için işçi sınıfımıza, halkımıza yalan söylemektir. Bazıları da "devrimci durum olsa ne olur, olmasa ne olur" diyorlar. Bu anlayış, yığınların içine dalmak, onları harekete geçirmek için devrimci durumun yarattığı elverişli koşulları görmemek demektir. Lenin 1905'de aynı mantıkla hareket eden Menşeviklerle alay ediyordu. Ayaklanma belgisini ortaya atan Bolşeviklere karşı Menşevikler, "Anayasa Meclisi" tezini getiriyorlar, bunu da "ayaklanma başlatacak denli güçlü değiliz" maskesiyle örtüyorlardı. Lenin ise, Anayasa Meclisi'nin kurulması bile ayaklanmanın örgütlenmesine bağlıdır, tersi, burjuva liberalizmi kuyrukçuluğudur diyerek devrimci belgilerin geri çekilmesine karşı çıkıyordu (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.9, s.295-296).

Lenincilerin gücü, zayıflıkları ve eksiklikleri yığınlardan gizlememekte, onlara doğruyu açıkça söylemekte ortaya çıkar. Devrimci durum nesneldir. Öznel öge geride kalıyor, yığınları sürükleyemiyor. Devrimci kesimdeki bunalım buradan doğuyor.

Yanlış olan eksikliği görüp, onu gidermek yönünde çalışmamaktır. Nasıl güçlenebiliriz sorusuna doğru cevap verebiliyorsak, günün görevlerinden kaçmadan devrimci çalışma yürütebiliyorsak, kadrolar olağanüstü enerji ve özveri harcamada korkusuz davranabiliyorsa, herşeyden önce yenmeye cesaretimiz varsa, yeneceğiz.

Leninci kadrolar yenmeye cesaretli olduklarını, günün görevlerine uygun olarak oportünizme karşı yığınlar önünde açtıkları açık ideolojik savaşla, devrimci durum için gerekli örgütlenmelere girişmekle gösterdiler, gösteriyorlar.

İşçinin Sesi'nin 1977'de başlattığı "Yaz Taarruzu", burjuvaziyi ve oportünizmi yenmeye kararlı Leninci kadroların devrimci eylem alanlarından biri olarak anlam kazandı. Günün özelliklerine uygun bir devrimci eylem olduğunu 4 yıl içinde kanıtladı. Her yıl yükselen örgütlülük düzeyiyle *İşçinin Sesi*'nin ideolojik gücünü maddi güce dönüştürmede yeni olanaklar yarattı.

İşçinin Sesi, savaşı elinde var olan güçlerle sınırlamadı. *İşçinin Sesi*'nin TKP'nin militan Leninci kadrolarına, yığınlara ulaşmasında vardığı aşama bunun en açık kanıtıdır. *İşçinin Sesi,* ulaştığı yerden ses çıkarıyor. Ulaştığı yerde Leninci ideolojiyle donanan, oportünizmi tanıyan kadroları yetiştiriyor. Çevresinde yeni örgütlenme olanakları açıyor.

1977'de Yaz Taarruzu örgütlendiğinde *İşçinin Sesi* Taarruz'un amacını "Türkiye işçi sınıfına lâyık olmak, onu zafere götürecek örgütlenmeler için gerekli hazırlıkları yapmak" olarak açıkladı. *İşçinin Sesi* "canını esirgemeyen başka neyi esirgeyebilir" diyordu. 3 sene içinde giderek daha üst düzeylerde devrimci özveri örnekleri ile yürütülen eylem, TKP'nin Leninci kadroları için, devrime baş koymuş devrimciler için "olanaklı" olanın sınırlarının ne kadar genişleyebileceğini gösterdi. Leninci kadroların savaş azmini bileyen bir eğitim okulu oldu.

İşçinin Sesi, Yaz Taarruzu'nu başlattığında menşevikler, "aman dikkat edin, insanları kaçırırsınız" diyerek karşı çıktılar. Çünkü bu öncelikle kendilerini ürkütüyordu. Menşevikler devrimci durumda yığınlarda, sempatizan ve üyelerde yükselen devrimci özveri duygusunu değerlendiremezler. Çünkü önce kendileri özveriden korkarlar. Parasal soruna, ya düzenle entegre olmuş tüccar kafasıyla, ya da verilen olanaklarla yetinen, hatta onları bile devrim yolunda kullanamayan memur kafasıyla yanaşırlar. Devrimci özveri ve sorumluluk göstermedeki kendi yeteneksizliklerini militanlara yüklerler. Soruna, devrimci eylemlere, "üyeleri kaçırmayalım" korkusuyla yanaşmaları bunu gösterir.

Özellikle karşı-devrimin saldırısının yoğun olduğu dönemlerde kadrolara verilen ideolojinin, kadroların niteliğinin önemi ortaya çıkıyor. Lenin "elbette" diyor, "fırtınalı günlerde parti gemisini, işçi sınıfının hayat kanının sömürgenler tarafından acılı ve süregen emilmesi demek olan liberal ilerlemenin düzgünce seyri dönemlerinden daha büyük tehlikeler tehdit eder" (Lenin, c.9, s.114). Bu daha büyük tehlikeleri göğüslemek kolay değildir. Görevler daha zor ve karışıktır. Daha çok özveri, üstün bir militanlık düzeyi ister. Sapla saman böyle dönemlerde ayrılır.

Militanlar korkup kaçar diye (ve mutlaka böyleleri de çıkacaktır) özveri istememek, Bolşevik yöntemlerle savaşmamak, Marksizm-Leninizmin ruhuna terstir. Bu anlayış militanların girişim ve enerjilerini kısar.

Parti görevlerinin parti ile birlikte büyümesi anlayışı oportünizmdir. Parti, nesnel ortamın gündeme getirdiği görevleri yaparak büyür, güçlenir ve çelikleşir. Rusya'da Menşevikler, "taktiklerin parti ile birlikte büyüyen parti görevlerinin büyümesinin bir süreci olduğunu söylüyorlar" diyor Lenin ve devam ediyor: "Olanaklı olan mücadele isteniyor ve olanaklı olan bu mücadele o an ile birlikte giden mücadeledir" (Lenin, c.5, s.391-392).

Nesnel ortamın görevleri olanaklarımızı aşıyor diye olanaklı olanı yapıp oturamayız. Yeni olanaklar yaratma görevi Leninci kadroların üzerindedir. Bizim sorumluluğumuzdur. Bu yıl Türkiye çapında uygulanacak olan Yaz Taarruzu bu olanakları yaratmada önemli sınavlarımızdan biri olacaktır. Parasal olanakları kendi gücümüzle yaratacağız. Yaz Taarruzu herşeyden önce bir özveri yarışıdır. Kadrolar bu yarışta pişer. Ama Yaz Taarruzu'nun kapsamına yeni para kaynakları yaratacak her türlü eylem girer. Bu eylemler kendi içinde yeni örgütlenmeleri de geliştirir.

Burjuvazinin en yetkin biçimde örgütlenmiş güçleriyle savaş, en yetkin biçimde örgütlenmeyi sağlayacak olanakları yaratmakla zafere ulaşacaktır.

Muhabir Guruplarına Duyuru

TKP Leninciler Konferansı'nın, merkez organdan başlayarak muhabir gurupları eliyle yığınların içine dek uzanan bir dolaşım ağı kurulması ve canlı bilgilerin, yazıların merkez organa ulaştırılması üstüne aldığı karardan ve *İşçinin Sesi*'nde çıkan çağrılardan sonra, muhabir guruplarından gelen yazılarda büyük artış oldu. Bu çok sevindiricidir.

Ne var ki bu yazıların tümü merkez organda basılamıyor. Yer darlığı buna elvermiyor. Ancak, basılsa da basılmasa da dikkatle değerlendiriliyor, gazetemizin kitle içinde gözü, kulağı oluyor. Bu nedenle, muhabir gurupları, daha önce göndermiş oldukları yazılar basılmamış olsa da canlı bilgi ve yazıları göndermeyi sürdürmeli, hatta daha da arttırmalıdır.

Unutmayalım, merkez organa iletilecek her haberin, somut bilgi ve yazının can alıcı önemi vardır.

İşçinin Sesi

Avrupa'dan Yaz Taarruzu'na bağışlar aşağıdaki adres ve hesap numarasına gönderilmelidir:
National Westminster Bank, 270 Upper Street, London, N1 2 UH
Hesap no: YAZ TAARRUZU 29982863

ANAHTAR

Proletarya her zaman en büyük özveriyi yapar

Devrimci özveri olmadan devrimci savaşım olamaz ve sosyalizm kurulamaz. Bu "Anahtar"daki alıntılar, Lenin'in devrimci özveriye ne denli büyük önem verdiğini gösteriyor.

Hiçbir engel tanımayan, bizimle olmayan herkes bize karşıdır, bu yönetime karşı en ufak da olsa her direniş ezilecektir diyen, işçilerin demir, acımasız ve sert yönetimini, proletarya diktatörlüğünü kurduğumuz için kınanıyoruz. Fakat biz onunla övünç duyuyoruz ve diyoruz ki işçilerin, işçilerin öncüsünün bu demir yönetimi olmasa bırak iki sene, iki ay dayanamazdık. Bu diktatörlüğün bize verdiği şudur: Savaş sırasında güç bir durumun ortaya çıktığı her kez, Parti, komünistleri harekete geçirdi. Ön saflarda ilk ölenler onlardı. Yudeniç ve Kolçak cephelerinde binlercesi öldü. İşçi sınıfının en iyi üyeleri yok oldu. Kendilerinin yok olmalarına karşın, gelecek nesilleri kurtaracaklarını, binlerce işçi ve köylüyü kurtaracaklarını kavrayarak kendilerini feda ettiler. Yalnız kendi çıkarlarını gözetenleri — savaş sırasında yalnız kendi postunu düşünenleri — insafsızca teşhir ettiler, peşini bırakmadılar ve merhametsizce vurdular. Biz, "kapitalistleri devirdik, onların egemenliğini yeniden kurma girişimlerini önlemek için hayatımızı ortaya koyarız" diyen işçilerin bu demir yönetimi ile, bu diktatörlükle övünç duyuyoruz. Bu iki yıl boyunca, hiç kimse Petrograd, Moskova ve İvanovo-Voznesensk işçileri kadar açlık çekmedi. Hesaplara göre bu iki yıl boyunca onlar yılda 7 pud (115 kg)'dan fazla ekmek almadılar, halbuki buğday üreten bölgelerin (guberniya) köylüleri 17 pud (279 kg)'dan aşağı tüketmediler. İşçiler büyük özveriler yaptılar. Salgın hastalıklarda kırıldılar, aralarında ölüm oranı yükseldi. Bunlar, işçilerin kapitalistlerden öc almak için değil, bükülmez kararlılıkla toprak beylerinin ve kapitalistlerin bulunmadığı bir toplumsal sistem yaratmak için ayaklandıklarını kanıtlar. Bu özveriler bunun uğruna yapıldı. *Yalnızca bu bilinçli ve gönüllü olarak yapılan, Kızıl Ordu'nun disipliniyle desteklenen ve eski disiplin yöntemlerine başvurmayan eşi görülmemiş özveriler nedeniyle — yalnızca bu muazzam özveriler nedeniyle ileri işçiler diktatörlüklerini sürdürebildiler ve tüm dünya işçilerinin saygısını hak ettiler. Bolşevikleri karalamakta bu denli iştahlı olanlar unutmasınlar ki diktatörlük, onu uygulayan işçilerin kendileri için en büyük özveri ve açlık demek oldu.* Bu iki yıl boyunca İvanova-Voznesensk, Petrograd ve Moskova işçileri kızıl cephelerde savaşan herhangi birinden daha çok fazla cefa çekti.

Daha sonra Crispien yüksek ücretlerden sözetmeye geçti. Almanya'daki işçilerin durumu Rusya'daki veya genel olarak Doğu Avrupa'daki işçilere kıyasla çok daha iyi dedi. Onun görüşüne göre, devrim ancak işçilerin durumunu "çok fazla" kötüleştirmezse yapılabilir. Sorarım, bir komünist partisinde bu şekilde konuşmaya izin verilebilir mi? Bu karşı-devrimin dilidir. Kuşkusuz ki Rusya'daki yaşam standardı Almanya'dakinden daha düşüktür. Ve biz diktatörlüğü kurduğumuzda işçiler daha çok aç kalmaya ve durumları daha kötüleşmeye başladı. İşçilerin zaferi özveri ve geçici olarak durumlarının kötüleşmesi olmadan başarıya ulaşamaz. Biz işçilere Crispien'in söylediklerinin tam tersini söylemeliyiz. İşçileri diktatörlüğe (proletarya diktatörlüğü—İ.S.) hazırlamayı isterken, eğer birisi onlara durumlarının "çok fazla" kötüleşmeyeceğini söylüyorsa ana konuyu gözden kaçırıyor demektir. Yani işçi aristokrasisinin, kendilerine daha iyi gelir sağlamak amacıyla kendi burjuvalarının emperyalist metodlarla tüm dünyayı fethetmesine ve boğmasına yardım ederek geliştiğini unutuyorlar. Eğer Alman işçileri devrim için çalışmak istiyorlarsa daha fazla özveri göstermelidirler ve bunu yapmaktan da korkmamalıdırlar.

......Devrimci savaşım sırasında özveriden, "çok fazla" fakirleşmekten korkan işçi aristokratları parti içinde olamaz. Yoksa özellikle Batı Avrupa ülkelerinde diktatörlük (proletarya diktatörlüğü—İ.S.) olanaksızdır (V.I. Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, "Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresi", 1966, c.31, s.248-249).

Merkezi *İstatistik Kurulu Bülteni*'nin son sayısında Bolşevik olmadıklarından kesinlikle kuşku duyulamayacak istatistikçilerin özetleri var. İki ilgi çekici rakam veriliyor: 1918 ve 1919'da tüketim bölgelerindeki (guberniya—İ.S.) işçiler yılda 7 pud (115 kilo) buğday alırken, üretim bölgelerindeki köylüler 17 pud (279 kilo) buğday tükettiler. Savaş öncesi ise yılda 16 pud (262.5 kilo) tüketiyorlardı. İşte size yiyecek için savaşımda sınıfların birbiriyle ilişkisini gösteren iki rakam. *Proletarya özveri göstermeyi sürdürmüştür.* Herkes baskı baskı diye bağırıyor, ama proletarya bu baskıyı meşru ve haklı kılıyor. Bunu, özverinin en büyüğünü yaparak haklı kılıyor. Nüfusun çoğunluğu, aç ve fakir Rusya'mızın üretim bölgelerindeki köylüler, ilk kez yüzyılların çarlık ve kapitalist Rusyası'ndakinden fazla yiyecek buldu. Ve biz diyoruz ki Kızıl Ordu muzaffer olana kadar yığınlar açlık çekmeye devam edecekler. İşçi sınıfının öncüsü bu özveriyi yapmak zorundaydı. (Lenin, "RKP(B)'nin 9. Kongresi", (1920) c.30, s.460).

●●● İşçilerin kendi girişimleriyle başlattığı *komunist subbotniklerin* gerçekte muazzam bir önemi vardır. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğu açıktır ama öyle bir başlangıç ki, fevkalâde büyük öneme sahip. Bu burjuvazinin yıkılmasından daha güç, daha somut, daha radikal ve daha belirleyici bir devrimin başlangıcıdır. Zira bu bizim kendi tutuculuğumuza, disiplinsizliğimize ve küçük burjuva bireyciliğimize karşı kazandığımız bir zaferdir. Kahrolası kapitalizmin işçi ve köylüye bir miras olarak bıraktığı bu kötü alışkanlıklara karşı kazanılmış bir zaferdir. Yalnızca *bu* zafer pekiştirildiği zaman yeni toplumsal disiplin, sosyalist disiplin yaratılacaktır. Bundan sonra ve yalnızca bundan sonra kapitalizme geri dönüş olanaksızlaşacak, komünizm gerçekten yenilmez olacaktır (V.I. Lenin, "Büyük Başlangıç", (1919), c.29, s.411-412).

"...görev (yeni bir işçi disiplini ve işçi örgütü yaratma görevi) daha zor... çünkü bu tek tek kahramanca çabalarla yerine getirilemez. Bu, en süregen, en inatçı ve en zor birşey olan, basit, günlük işlerde yığınsal kahramanlık gerektirir (agy, s.423).

" 'Komünist Subbotnikler'in bu denli önemli olmasının nedeni, bunların, durumları hiç te öyle iyi olmayan değişik mesleklere sahip ya da meslеksiz, kalifiye olmayan ve *normal,* yani *fazlasıyla güç* koşullar altında yaşayan işçilerin kendi girişimleriyle başlatılmış olmasıdır. (agy, s.426).

"Moskova'nın kalifiye olmayan işçileri ve demiryolu işçileri (pek tabii ki çoğunluğundan söz ediyoruz, bir avuç vurguncu, memur ve öteki beyaz muhafızlardan değil) fevkalade güç koşullar altında yaşayan emekçilerdir. Bunlar, sürekli yetersiz gıda almaktadırlar. Ve şimdi, yeni ekin toplanmadan önce, yiyecek durumunun genel olarak kötüleşmesiyle aslında açlık çekiyorlar. Buna karşın bu aç işçiler, burjuvazinin, Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin kötü niyetli karşı-devrimci ajitasyonuyla çevrilmiş oldukları halde, "komünist subbotnikleri" örgütlüyorlar. Ücret almadan fazla mesai yapıyorlar ve gıdasızlıklarından dolayı bezgin, yıpranmış ve bitkin olmalarına karşın emek üretkenliğini muazzam derecede arttırmayı başarıyorlar. Bu en yüce kahramanlık değil mi? Bu son derece önemli bir değişikliğin başlangıcı değil mi (agy, s.426-427).

Yeni Zelanda Komünist Partisi'nin gazetesi İşçinin Sesi Yayınlarını tanıttı

Yeni Zelanda işçi sınıfının Marksçı-Leninci öncü partisi Sosyalist Birlik Partisi'nin yayın organı *Tribune* gazetesi, *İşçinin Sesi* yayınlarından çıkan kitapları ve *Turkey Today*'ı tanıttı. Gazetede TKP MK üyesi Veli Dursun yoldaşın *Açık Mektup* broşürü için şöyle deniyor:

"TKP'nin 48 yıldır yapılmayan kongresinin toplanması istemlerinin yaygınlaşması üzerine, bunu engellemek isteyen oportünist yöneticilerin keyfi ihraçlara başvurmasını anlatan ve partiyi bölünme tehlikesiyle karşı karşıya bırakan bu durumun özüne ve gelişmesine ışık tutan önemli bir belge".

Gazete, ayrıca Yürükoğlu yoldaşın *Zayıf Halka, Proletarya Enternasyonalizmi* kitaplarının ve Cemil Silahtar'ın *Parti Disiplini* kitabının da ilânını veriyor.

Tribune gazetesi, Lenincilerin İngilizce dergisi *Turkey Today*'i tanıttıktan sonra yine Yürükoğlu yoldaşın *Üçüncü Program ve Görevlerimiz* kitabı için şöyle yazıyor:

"Yazar, bugünkü TKP programının Türkiye devrimci hareketinin önündeki tüm sorunlar üzerinde birbiriyle çelişen iki çizgiden — biri oportünist, öteki Leninist — oluştuğunu gösterdikten sonra Parti Kongresi'nin toplanması ve yeni bir program hazırlanması çağrısı yapıyor".

16 Haziran yüzbin işçi yürüdü

15-16 Haziran İstanbul ve çevresinde 100.000'i aşkın işçinin 135 fabrikada üretimi durdurduğu şanlı bir gündür.

15-16 Haziran Ayaklanması 1968'lerden bu yana gelişen devrimci durumun en açık belirtisi, Türkiye işçi hareketi için yeni bir dönemin başlangıcıdır. Baskı, ezgi ve sömürüye karşı işçi sınıfımızın bu kendiliğinden ayaklanması, onun üstün ve militan savaşının, kararlılık ve özveri psikolojisinin en yüksek örneklerinden biridir.

15-16 Haziran ayaklanmasının tarihsel önemi vardır. Bu ayaklanma sınıf düşmanına karşı büyük bir kararlılıkla savaşan işçi sınıfının savaşımının siyasal nitelik aldığını göstermiştir. Ayaklanmanın sürdüğü iki gün boyunca İstanbul'un her yanında işçiler devletin kolluk güçleriyle kanlı bir çatışmaya girdiler. Gerici iktidar sıkıyönetimle ayaklanmayı bastırabildi.

15-16 Haziran'dan bu yana geçen 10 yıl içinde Türkiye işçi sınıfı savaşma yeteneğini 1 Mayıslarda, DGM direnişlerinde, Profilolarda, Maden-İş grevlerinde, İzmir ayaklanmalarında ortaya koydu. Menşevizmin pasif yöntemlerine karşı proleter savaş yöntemlerini, kendi öz silahını kuşandı. Bu yöntemler işçi sınıfının şanlı savaş geleneğinin bir parçası oldu.

Bugün menşevikler işçi sınıfımızı ve onun ulaştığı savaşım düzeyini küçümsüyorlar. İşçi sınıfındaki devrimci enerjiyi pasifist, legalist yöntemlerle bastırmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfının bilincini bulandırıyorlar. Oportünizmin bilinç bulandırmalarına karşı savaşacağız.

İşçi sınıfımız burjuvaziden reformlar koparmak değil, devrim için savaşarak açlığı, sömürüyü, bağımlılığı kırıp atmaya hazırlanıyor. Burjuvazinin ve oportünizmin eline tutuşturmaya çalıştığı yöntemleri elinin tersiyle itip, proleter savaş yöntemleriyle alanlara çıktığında işçi sınıfının deviremeyeceği güç yoktur.

İşçi sınıfımız bunu 15-16 Haziran ayaklanmasıyla kanıtlamıştır. Şanlı ayaklanmanın 10. yılında bir kez daha kanıtlayacak güçtedir.

Çimse-İş't devrimci muhalefet örnek bir çalışma yürüttü

Turgutlu'nun toprak sanayi işçileri 18 Mayıs'ta önemli bir gün yaşadılar. O gün toprak sanayi işkolunda sarı, gangster sendika ÇİMSE-İŞ'in şube genel kurulu vardı. Bu genel kurul iki nedenle önem kazanmıştı. Birincisi, yapılan tüzük değişikliği gereği ilk kez tüm işçiler oy kullanabilecekti. İkincisi, ilk kez bu genel kurula devrimci bir muhalefet katılıyordu.

Başını Leninciierin çektiği muhalefet örgütlenmesi gerçekten örnek bir çalışma oldu. Yapılan çalışmalar sonucu devrimcilerin genel kuruldan zaferle çıkmamaları olası değildi. Ancak, burjuvazinin saldırısı, oportünistlerin tutumu ve deneyimsizlik, beklenmedik bir sonuç ortaya çıkardı. Lenincilerin adayı seçimleri kazanamadı.

Leninciler, daha iki ay önceden bir örgütlenme komitesi kurarak, çalışmalara planlı, ciddi ve kollektif bir biçimde başladılar. Öncü işçilerle köy gezileri düzenlendi, adayların saptanmasından, programın hazırlanmasına kadar her konuda birlikte karar verildi. Seçim çalışmaları sırasında çeşitli fabrikalarda yığınsal birçok toplantı yapıldı. Bazılarında toplantı sırasında üretim durduruldu. İşçi koğuşlarında, semtlerde, işçi evlerinde, işçi kahvelerinde yapılan toplantılarda yaklaşık 7-8 bin işçiye somut ve *gerçekçi* istemler anlatıldı. Köy kahvelerindeki toplantılar forum şeklinde geçti. Sürdürülen yazılama kampanyasında işçi sınıfının bağımsız politikasının belgilerini herkes duvarlarda okudu. Binlerce bildiri dağıtıldı. Komite kısa zamanda yedi büyük fabrikayı doğrudan denetler duruma geldi. Ayrıca, değişik kanallardan da yaklaşık yirmi fabrikayla ilişkiler sürdürüldü. Komite haftada iki kez eksiksiz toplandı. Çeşitli alt komiteler de düzenli olarak çalıştı.

Ajitasyon-Propaganda Komitesi, işçilerin tüm sorunlarını saptayarak sorunları ve istemleri yazılı duruma getirdi. Matbaalarla bağlantılar kurdu. Mali Komite, "EN FAZLA PARA GELEN FABRİKADAN EN FAZLA OY GELİR" diyerek fabrikalar arasında yarışma açtı. Yaklaşık 17.000 lira para komiteye ulaştı. Hukuk Komitesi iki avukat arkadaşla tüm hukuksal sorunları çözümledi.

Başta biz Leninciler olmak üzere, birçok öncü işçi, gecesini gündüzüne kattı. Ancak aşağıdaki olumsuzlukların etkisiyle, başarı, seçimleri kazanmakla noktalanamadı.

1.Başkan adayı zamanından çok önce saptanarak önemli bir hata yapıldı. Seçime az bir zaman kala yapılan aday değişikliği de birtakım gerici çevrelere saldırı olanağı sağladı.

2.Genel Kurul 18 Mayıs'taydı fakat çoğunluk sağlanamayacağı için 1 Haziran'a ertelenmesi bekleniyordu. Ancak, 7 gün kala 4 Mayıs günü için ilan verildiği ve bu nedenle 18 Mayıs'ta çoğunluk aranmayacağı anlaşıldı. Böylece çalışmalarımız için çok önemli bir zamanlama hatası doğdu.

3.Dışımızdaki tüm siyasetler konuya ilkesiz yaklaştılar. Daha düne kadar tüm devrimci çalışmalarda, güç ve eylem birliğinde "gücümüz yok", "tabanımız yok" gerekçesiyle yer almayanlar, ortaya çıkıp parsa toplamaya çalıştılar. Sınıf savaşımında henüz yerini almamış işçilere, sosyal demokratlara, işçi aristokratlarına çengel attılar. Bizi ilkeli birliğimizden ödün vermeye zorladılar. Sonunda, içlerinde taşıdıkları bir yığın sağlıksız unsurlarla birlikte karşımıza çıktılar.

4.Leninciler bir dizi eylemden çıkmıştı. Ayrıca çok değerli birçok yoldaş çeşitli nedenlerle çalışmalarda yer alamadı.

5. Konferans Kararlarımız elimize geç ulaştı. Bu nedenle başta program olmak üzere bazı işler gecikti.

6. Seçim günü 74 arkadaşımız gerekçesiz olarak topluca göz altına alındı. Ancak nedeni belliydi. Seçim sonunda salıverilmeleri ve emniyet amirinin seçimi kazanan Y.Koçanoğlu ile aynı akşam Giritli'nin meyhanesinde pürneşe kadeh tokuşturması herşeyi işçilere açıkladı.

Ayrıca 74 arkadaşın gözaltına alınması, genel kurul salonunda meydanı işçi aristokratlarına, sosyal demokratlara bıraktı. Özellikle çavuşların etkisi kırılamadı. Fabrikalardaki kışla baskısı kongreye yansıdı.

Kurtuluş ilkesiz davrandı

Leninciler Çimse-İş seçimleri için devrimci muhalefet örgütlerken, Turgutlu'daki Kurtuluş gurubu önce çalışmalara katılmadı. Ama kitleden soyutlanma tehlikesini görünce, onikiye beş kala bu işin kuyruğundan tutma gereksinimi duydular. Bir yandan akıl öğretir ve bol keseden vaadler yaparken, öte yandan başkan adayı arkadaşı (sınıfsal öfkesi olan devrimci sempatizan) çalışmalardan uzaklaştırıcı dedikodular geliştirdiler.

Bu arada başkan adayı arkadaş çalışmalardan uzaklaştı. Bunun üzerine üst komite, başkan adayının daha sonraki çalışmalarda Lenincileri yığınlar önünde zor durumda bırakacağını görerek, adayın değiştirilmesini kararlaştırdı. Yaklaşık 35 fabrikadan 60'a yakın öncü işçi önünde durum tartışıldı. İşçiler anlatılanları onayladı. Başkan adayı da adaylıktan çekildiğini, seçimde yeni adayı ve Demokratik İşçi Birliği'ni destekleyeceğini bildirdi.

Durum böyleyken Kurtuluş gurubu yine ilkesiz bir tavır gösterdi. Eski adayın yine adaylığını koyması için çalıştı. Dahası, devrimci listenin karşısına bir sosyal-demokrat listeyle çıktı. 74 kişi karakola alındığında da "yeni başkan adayı tutuklandı, oyları bize verin" diye propaganda yaptı.

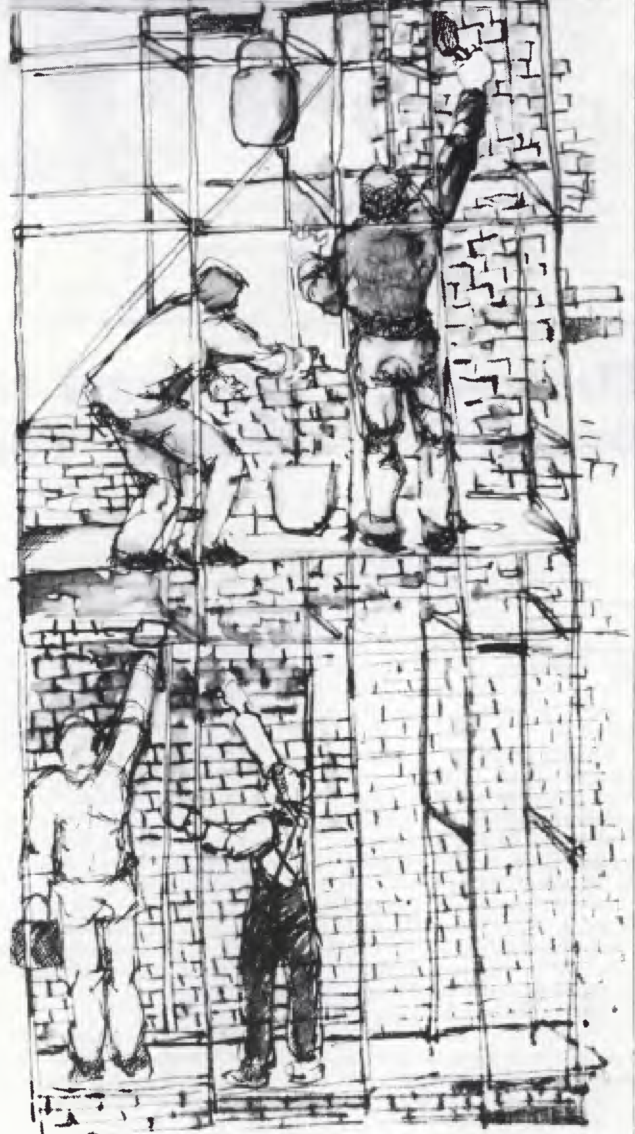
Turgutlu'daki Kurtuluş gurubunun bu davranışı, ilkeli, devrimci bir davranış değildir.

Çimse-İş Sendikası
Demokratik İşçi Birliği
Muhabir Gurubu

Avrupa'dan Yaz Taarruzu'na bağışlar aşağıdaki adres ve hesap numarasına gönderilmelidir:
National Westminster Bank, 270 Upper Street, London, N1 2 UH
Hesap no: YAZ TAARRUZU 29982863

Yaz Taarruzu'nda devrimci özverimizi sınayalım

4. Yaz Taarruzu 1 Haziran'da İngiltere ve Almanya'da başladı. 1 Temmuz'da ise Türkiye'de başlıyor. Bu seneki Yaz Taarruzu'nun anlamı ve önemi bambaşka. Çünkü ülkemiz bir yıl önceki Türkiye değil. Nesnel koşullar, işçi sınıfı hareketinin vardığı aşama, karşıdevrim cephesinin gücü, burjuvazinin 5. kolu oportünizmin durumu bir yıl öncesine göre çok değişik. Lenincilerin, *İşçinin Sesi*' nin devrimci hareketteki yeri, vardığımız nokta da bir yıl öncesine göre çok ilerde.

İşçinin Sesi'nin yeniden yayınlanmaya başlamasından bu yana geçen zaman içinde, Lenincilerin örgütlenmede aldığı yolu Yürükoğlu yoldaş şöyle değerlendiriyor: "Partimizin en militan kadrolarının *İşçinin Sesi* ile ideolojik platformda birleşmesinin ardından Türkiye'de ilk örgütlenme çalışmaları geldi...

"Bu çalışmaların uygun ve gerekli kıldığı bir tarihte *TKP Leninciler Konferansı* toplandı. TKP içindeki Lenincileri, kendi iç disiplini olan bir kanat olarak örgütleyen ve bugünkü taktiklerimizi açıklığa kavuşturan Konferans büyük bir başarı, önemli bir adım oldu. Konferansın ardından çalışmalar iyice hızlandı. Paralel yöre-il-bölge semt komiteleri kurulmaya başlandı. Örgütlenmenin henüz başındayız ama şu kadarını söyleyelim ki, menşeviklerin örgütlü olmadıkları bazı illerde bile TKP'nin Leninci il komiteleri vardır. Bir yıl önce, ancak bir potansiyel olarak menşevik dehlizlerinde sıkışmış Lenınci hareket, bugün önemli bir gücü örgütlemiştir" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*, s.69-70).

Alınan yolun büyüklüğü, bir yandan *Zayıf Halka*'da yazılanların doğruluğunu, öte yandan da Lenincilerin her aşamada günün görevlerini doğru saptadıklarını kanıtlıyor. *İşçinin Sesi*'nin giderek artan örgütlenme hızı, en başta başarılı *ideolojik savaşım* vermesinden geliyor.

Böyle bir gelişme ile bu seneki Yaz Taarruzu'na geldik. Siyasal bir hareket için yalnızca doğruları söylemek yetmez. Başarılı ideolojik savaşı daha ileriye götürebilmek, Leninizmi devrimcilere, yığınlara benimsetmek, günün siyasal ödevlerini başarıyla yerine getirmeyi sürdürmeye bağlıdır. Güçlü bir örgüt olmadan bu ödevlerin gereğince yapılamayacağı ortadadır. Bu nedenle önümüzdeki hedef, ideolojik savaşı, örgütlenmeyi hızlandırmaktır. Bu da parasal kaynakların genişletilmesini gerektiriyor. İşte Taarruz, önümüzdeki görevleri yerine getirebilmenin maddi temelini yarattığı için çok önemlidir.

Yaz Taarruzu'na katılımı yığınsallaştırmak, olabildiğince çok sayıda sempatizanı taarruza katmak, bu yolla sempatizan ağını geliştirmek, yığınlara dalmak, *İşçinin Sesi* ile yığınlar arasında canlı bağlar kurmak, önümüzdeki ayların ana görevidir. Biz Yaz Taarruzu'nu ne denli ustaca kullanırsak, Taarruz'dan sempatizan ağımızı ne denli genişletmiş, yığınlarla bağlarımızı ne denli güçlendirmiş olarak çıkarsak, önümüzdeki ana halka olan örgütlenmede o denli büyük adım atmış olacağız.

Menşevizme ve burjuvaziye karşı savaşta yokuşun altından başladık, bir noktaya kadar çıktık. Fakat daha yokuş bitmedi, düzlüğe ulaşmadık. Burada duraksamak ölüm demektir. Tüm enerjimizi toplama, ileriye, hep ileriye atılmak, örgütlenmemizi ve ideolojik savaşı durmaksızın geliştirmek zorundayız.

Türkiye'nin bugünkü zor döneminden her dişlisi yağlı, tıkır tıkır işleyen bir mekanizma ile çıkabilmemiz gerekiyor. Bu da kadro demektir. Taarruz, kadroları özveri sınavından, çelikleşme eğitiminden geçiren, bu yolla saplı samanı ayıran, kadroları ayıklayan yani tıkır tıkır işleyen mekanizmayı kurmaya yardımcı olan güçlü bir araçtır. Yaz Taarruzu'nun bu yıl Türkiye ve Avrupa'da yapılması tüm kadroları bu özveri sınavından geçirecektir.

Haydi Yaz Taarruzuna!

YAPICILAR TÜRKÜ SÖYLÜYOR,
YAPI TÜRKÜ SÖYLER GİBİ YÜKSELMİYOR AMA.
BU İŞ BİRAZ DAHA ZOR.
YAPICILARIN YÜREĞİ BAYRAM YERİ GİBİ CIVIL CIVIL,
AMA YAPI YERİ BAYRAM YERİ DEĞİL.
YAPI YERİ TOZ TOPRAK, ÇAMUR, KAR.
YAPI YERİNDE AYAĞIN BURKULUR, ELLERİN KANAR.
(...)
BİR YÜREK ÇIRPINTISI VAR HER PUTRELİNDE,
HER TUĞLASINDA, HER KERPİCİNDE.
YÜKSELİYOR, YÜKSELİYOR,
YÜKSELİYOR YAPI KAN TER İÇİNDE.

1955 — NAZIM HİKMET